

Zjevení, Čtvrtá Kapitola

Část II

Jsem tak rád, že zde mohu být znovu toto ráno. Uvažoval jsem o tom jak tento sníh. . . Nu, a kdybychom byli nyní v Coloradu, tento sníh by byl opravdu měkký a načechráný, a teplota by byla kolem pětadvacet pod nulou. A mohli byste [Bratr Branham vdechuje—vyd.] a ponoříte se rovnou do hloubky. A tak to trvá celou zimu. Ale nyní, tak jako to je zde, v tomto. . . není to ani ryba ani rak, mírné pásmo, je zde velice vlhko a čvachtanice a je to špatné a připadá mi to tak, že bych nejraději odletěl zpět do Arizony, a počkal až přijde jaro a potom se sem vrátil.

² Z toho důvodu jsme nachlazení a tyto bacily a ostatní věci, které nyní leží na zemi zamrznou a potom roztají, a znovu zamrznou a znovu roztají. A potom vylezou nahoru a my je vdechujeme a máme bolavé hrdlo, bolesti hlavy a bolesti a trápení. A, ach, ach, jaký je to čas, jaké místo.

Ale tam za řekou je země,
která navěky sluje líbeznou,
a její břeh dosáhneme pouze jistým stupněm
víry;
zatím co jeden po druhém budeme procházet
skrze tyto brány,
abychom přebývali s nesmrtelnými,
jednou až zazní zlaté zvony pro tebe a mne.

³ Bude to tehdy až půjdeme Domů abychom tam zůstali, že? Vyhlížíme tento den.

⁴ Nu, minulý večer byl pro mne radostný, když jsem naslouchal těmto nádherným kázáním, která jsem slyšel od mých bratří. Kde je Pat Tyler, je zde toto ráno? Pate, ó, nevšiml jsem si tě, jak zde sedíš v životní velikosti a dvakrát větší. A—a neviděl jsem tě, jak zde sedíš. Napoprvé co jsem měl Pate. . . slyšel Pata promlouvat. A měl jsem z toho radost, a doufám, že my všichni.

⁵ A potom ten malý bratr, který řekl to ohnivé svědectví v kázání, které se podobalo spíše střelbě z kulometu. Někáký bratr, potkal jsem jej, z Ohia. Nachází se zde někde toto ráno? Bratr Neville udělal poznámku o jeho emocionálním projevu.

⁶ Potom bratr J. T. Parnell. A—a já si myslím, že se nevyrovnali bratru Beelerovi. A nachází se zde, je bratr Parnell zde? Bratr Parnell a bratr Beeler, nejsem si jist, tuším, že jsem viděl bratra Beelera.

⁷ Tato světle, to je... Až budou stavět novou modlitebnu, doufám že tyto věci upevní jinak, trochu jinak. Toto je naše první, experimentální. A jestliže budeme mít někdy novou, proč, chceme aby se od této trochu lišila; není zde vidět; mám rád modlitebnu, která se svažuje dolů, *takto*, obecenstvo. Potom máte nerušený výhled rovnou na vaše obecenstvo. A obzvlášť pokud se týče shromáždění s rozeznáváním, můžete se projít dokola. Vidíte, ukázat na ně dokola, takto, kupředu a dozadu. A, potom, i když je tam malý balkón s východem, je to lepší.

⁸ Bratr Littlefield, pokud Billy je zde, mi volal minulé noci a posílá mi popis modlitebny, kterou jsem tam vysvětil, kterou architekti... bratře Woodsi, ona stála, tuším, pouze pět set dolarů za výkres architektovi, který to nakreslil. A on—on mi to posílá s ceníkem a rozpisem materiálu a vším dva-krát-čtyři a tolik-krát-tolik s tím spojeným. A on nám to posílá a chce přijet; a řekl, že půjde za vozičkáři a tak dále a bude se snažit aby provedli škrt obdobně jako v jeho případě. Je to nádherná modlitebna, nepříliš velká, ale nádherné konstrukce.

⁹ A tak jsem mu řekl: „Dám to kurátorům a diákonům jakmile to pošleš Billymu—Billymu a—a potom uvidíme, jaká bude povolená částka... kolik musí mít pro zahájení budovy.

¹⁰ On řekl: „Až se do toho pustíš, přijedu, vezmu si pracovní oblek a pobudu s tebou po tuto dobu.“ Bratr Littlefield je roztomilý muž, opravdu skvělý.

¹¹ Nu, jaké máte nyní pocity před zahájením nového roku? Jdeme vstříc novému roku. Zahájíme jej sloužíce Pánu. Kolik z vás dnes ráno vstalo a poděkovalo Mu za ten starý rok a vše co pro nás znamenal a poprosilo Jej aby zapomněl minulost? A proto, učinili jsme to u našeho lůžka, když jsme vstali a potom přišli ke stolu, kde obvykle máme malý rodinný oltář, shromáždíme se okolo stolu a modlíme se.

¹² Vždy se snažíme o to, abychom si zvykli modlit se předtím než jdeme spát. Já jsem toto činil od doby když jsem se prvně obrátil. Když ráno vstávám a je ještě příliš šero a mlhavo abych mohl chodit, nevím prostě kam bych šel. A já Jej prostě požádám aby mne chopil za ruku a provedl tímto dnem.

¹³ A pamatuji si, kterak po druhé straně této ulice, když jsem byl mladým mužem, a Billy Paulovi byly asi tři roky nebo čtyři, a bydleli jsme naproti v ulici. Jednou v noci chtěl doušek vody, a ta byla v kuchyni, s naběračkou v kbelíku. Řekl jsem... Ó, byl jsem tak utahaný, celý den jsem těžce pracoval a kázal do půlnoci. A—a on řekl: „Tati, dej mi trochu vody.“

¹⁴ Řekl jsem: „Billy běž do kuchyně, je to tam na malém stole.“ Řekl jsem... .

¹⁵ On vstal, mnul si oči a pohleděl tam, pak řekl: „Tati, bojím se tam jít.“ Vidíte?

¹⁶ Řekl jsem: „Nu, to je . . . to je v pořádku.“ Řekl jsem: „Jen běž miláčku a napij se. Tatínek je tolik unavený.“ Není to tak daleko, jako k tomuto oknu.

¹⁷ A on—on řekl: „Ale já se bojím jít, tati.“ Vidíte?

¹⁸ Tedy, vstal jsem s tím malým mrňousem. Natáhl jsem ruku a chytil jej a to byla dobrá věc; neudělali jsme ani čtyři nebo pět kroků a narazili na předložku kde Meda voskovala podlahu, kousek linoleum a víte co to znamená. A on padal ale já sevřel jeho ruku a on se ji pevně chopil. Chvilčku jsem stál a pomyslel jsem si: „Bože, to je správné.“ Vidíte? Nechci udělat ani jeden krok pokud mne Ty nechopíš za ruku, neboť nevím, kde mohu uklouznout.“ Vidíte? „Dokud mohu cítit tvou velkou mocnou ruku, kterak svírá mou ruku, vím, že mne udržíš ve chvílích mého . . .“ Vidíte?

¹⁹ Z toho důvodu bych to chtěl učinit svým zvykem, ponechat svou ruku v té Jeho. Udělal jsem věci, které v mých očích připadaly směšné, nepřirozené lidskému smýšlení; ale nechme to klidně na pokoji, zjistil jsem, že to bylo jediné správné řešení.

²⁰ Víte, jsou věci, které nám zde nepřípadají rozumné, když nás Bůh skrze ně vede, ale ony jednou budou v pořádku, vidíte, neboť On ví, kterak nás vést. A proto, když vidíme že On je naší na vše postačující milostí, a vše co je nám zapotřebí a každá starost je v Ném, potom odložme stranou všechno kromě Něj a chopme se Jeho neměnné ruky.

²¹ Zpívali jsme zde kdysi píseň, neslyšel jsem ji zpívat již delší čas. Ale nemohu zpívat pokud jsou zde . . . Tuším, že zde nejsou žádní příchozí mezi námi. A proto . . . Z toho důvodu se pokouším zpívat tyto malé písničky, neboť, víte, mám je rád. A Gene, nech to zaznamenat na pásku pro veřejnost! Měli jsme zde ve zvyku zpívat krátkou píseň:

Svět je plný rychlého pohybu.
Nic na zemi není nepohnutelné—nepohnutelné.
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!

²² Kolik z vás slyšelo tuto písničku? Ó, mám ji rád, vy také? Pokusme se zazpívat jeden verš:

Chop se neochvějné Boží ruky!
Chop se neochvějné Boží ruky!
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!

²³ Pokusme se jeden verš:

Když pomine naše pout',
a uchováme věrnost Bohu,
šťastný a světlý tvůj domov ve slávě,
uzří tvá okouzlená duše!

Chop se neochvějně Boží ruky!
 Chop se neochvějně Boží ruky!
 Postav své naděje na věčných věcech,
 chop se neochvějně Boží ruky!

24 Povstaneme nyní na chvílečku a modleme se, pokud můžete, zatím co pozdvihneme jednu ruku k Bohu a zpívejme ještě jednou:

Chop se neochvějně Boží ruky!
 Chop se neochvějně Boží ruky!
 Postav své naděje na věčných věcech,
 chop se neochvějně Boží ruky!
 Nebuď žádostivý světských marností,
 které se tak rychle kazí,
 postav své naděje na věčných věcech,
 které nikdy nepominou!

25 Nebeský Otče, zatím co stojíme, Pane, ó, já prostě rád zpívám tyto staré písně, které jsou s to proniknout hluboko do nitra našeho srdce a vypůsobí v nás vyjádření naší lásky k Tobě, živému Bohu. A zatím co jsme pozvedli své ruce, Pane, v tomto ránu, bylo to krátké připomenutí abys „Drž naše ruce, Pane.” Když jsem vyprávěl o Billy Paulovi, kterak sevřel mou ruku, on by upadl kdybych jej nepřidržel. Ó, Bože, kolikrát bychom upadli, kdybys nepřidržel naše ruce! Když rozmýšlím kterak on, bez maminky, jako malé dítě... a jak... cestou životem, cestami, kterými se ubíral, dávno by už zemřel, byla zde vznešená Ruka, která dosáhla tam kde moje nedosáhla, a držela pevně. Nyní, jsme za to vděční.

26 Jsem tak rád, že mohu vědět Pane, že až pocítíme, kterak se naše duše odděluje od toho těla, je zde stále přítomná ruka, které se můžeme uchopit, a která nás převede skrze řeku. Děkujeme Ti za tyto věci, tuto jistotu, tuto blaženou jistotu, kterou máme, jakožto kotvu naší duše, která nás pevně drží, zatím co kráčíme na této pouti, nebo slavnostně plujeme širým mořem.

27 A modlím se, Otče, aby v souladu s tím jak řekl básník: „Ztracený bratr nebo trosečník, když uvidí naši neochvějnost (třeba na kolenou), když to uvidí, nechť jeho srdce okřeje a dodá si odvalu a pokusí se znovu”; u vědomí toho, že vše postačující Bůh, když klopýtneme nebo upadneme, Jeho vznešená ruka je nablízku aby nám pomohla, a Jeho milost je postačující.

28 Nyní se modlíme, Bože, abychom toto ráno začali nový rok s hymny a zpěvy a plesáním u vědomí, že Bůh nás povede poutí života a řekou smrti do zaslíbené Země. Naše oči dnes ráno hledí na druhou stranu vzdouvajících se proudů Jordánu, kde jsou jetelová pole a pole vždy zelená, a modlíme se, Bože, aby naše oči se mohly uchopit této krásy a nikdy se toho nepustily.

Až jednou přijdeme k tomu proudu kam ona kráčí, dej abychom jako Eliáš v dávné době, nechť Roucho Boží udeří tyto proudy smrti a dovolí nám projít na druhou stranu beze strachu. Dej to, Pane.

²⁹ Pomoz nám, zatím co přistupujeme k Tvému Slovu. Ó, Pane, nechť Tvůj Svatý Duch pomaže tato Slova. Jsme opravdu nedostateční abychom je vyučovali, vždyť nejsem učitel. Víme, že jediný způsob jak to můžeme poznat je skrze toho velkého mistra Učitele, jestliže sestoupí a zaujme svoje—svoje místo přebývání v našich srdcích a—a přemůže naše úmysly takovým způsobem (a naše myšlenky) až... On nám vysvětlí Svatá Písma. Slavnostně se na to spoléháme. A uvažujeme o tom, Bože.

³⁰ Ó, jak nádherná věc, že živoucí Otec, který, který byl od... to je přímo zrození Věčnosti, která sestoupila dolů k smrtelným stvořením nám ku pomoci a přinesla s sebou své Slovo a vložila je do našich úst, srdcí a uší, abychom mu mohli naslouchat a žít, aby nás vykoupila od prokletí, kterému jsme nemohli nijak zabránit, Otče, neboť ono se stalo skrze lidskou rasu a jakožto její potomci—toho prvního páru. „A jsme počati v hříchu a v nepravosti zplolení.“ Ale spravedlivý a živoucí Bůh ví, že jsme s tím neměli nic do činění, a tak proklestil cestu záchrany a dal nám výsadu, abychom mohli přijít. Jak radostní jsme, že jsme přišli do domu Otce!

³¹ Modlíme se nyní, abys požehnal zdejší církev, bratra Neville, našeho statečného pastora, Tvého pokorného služebníka. Modlíme se za naše diáky a kurátory abys jim dal neskvělejší rok, jaký kdy měli. Dej, Pane. Dej jim dlouhý život. Dej jim sílu, Pane, vždyť jsou tví služebníci. Nechť vždy stojí statečně na svých stanovištích. Požehnej obecnost, členy, tvé drahé a milované děti, které přicházejí do tohoto domu. Bože, domáháme se těchto duší, každé jedné, která překročila práh tohoto domu. Domáháme se jich pro tebe, Pane. Dej nám být takovými služebníky, kteří by přinášeli Slovo tak jednoduše a tak pravdivě, skrze Ducha Svatého, aby se zatoužili tobě podobat, Pane. Dej to. Uzdrav nemocné a postižené, kteří sem vstoupili. A všude dokola světa, dej to v každém domě Božím.

³² Konečně, až budeš hotov, Pane, dovol nám vejít do tvých bran a posadit se u Božího stolu s přivítáním a požívat a žít spolu po nekonečné věky. Než se to stane, nechť bychom se těšili zdravím a silou, štěstím, radostí, mocí a schopností a požehnáním Ducha Svatého, který nás povede. Prosíme o to ve Jménu Ježíše. Amen (můžete se posadit).

³³ Vysoce si cením tuto skvělou hudbu dnes ráno. Přišel jsem dost včas, máje rozhovor se svým dobrým přítelem, bratrem Skaggsem, a—a bratrem Gene, tam vzadu a ještě jedním bratrem tam u dveří. A tak jsem zaslechnul alespoň část toho, ale to se nahrávalo na magnetofon, báječné.

³⁴ Máte všichni rádi Zjevení? V pořádku. Celkem vzato věřím jako moje malé děvče, Sára, tam vzadu, stalo se to pro mne revoluční, je to prostě—je to prostě revoluce znovu a znovu. Víte, přál bych si abychom už měli březem nebo dubem a mohli umístit obrovské plátno napříč tam vzadu a mohli sem přijít za denního světla a nakreslit tyto obrázky, takové celkové schéma a zvednout je nahoru a dolů jako okenní žaluzie, víte, byla to vždy moje touha mít někde velkou, mohutnou modlitebnu kde bych mohl jen sáhnout rukou a stáhnout tento náčrt dolů a projít se napříč pódium; a zjevení a výklady, které mi dá Pán, a vzít ukazovátka a začít od toho místa a projít ty věky až sem. A až s tím budeme hotovi, potom to zvedneme a stáhneme dolů další a vyučovat to podrobně. Ó, to by bylo malé nebe, že ano? Prosedět u toho celou zimu, prosedět u toho s Pánem.

³⁵ Je tak dobře být jedině s Ním. Víte, kdysi jsme zpívali píseň: „Jsou chvíle, kdy mám zalíbení být jedině s Kristem, mým Pánem, mohu se mu sám svěřit ze všech svých trápení.“ Vidíte, to je cesta, kterou se musíme ubírat. Oni ji zpívali, Noy Davis zpíval tuto krátkou píseň „Ztrat’ se a modli se s Ježíšem.“ Všechno prostě poukazuje. . . vše nač se podíváš se uchyluje k Ježíši Kristu, že ano?

³⁶ Nu, ohledně těch církevních věků, kterými jsme se zabývali ve shromážděních během posledních osmi dnů. . . Potom poslední večer jsme se dostali až k 2. verši 4. kapitoly Zjevení. A předpokládám, že všichni jste zde byli uplynulého večera abyste to pochopili. Stejně tak i já. . . snad probereme z toho dnešní ráno verš nebo dva a. . . Nebo jak daleko mne Pán dovede, nevím. Dostal jsem se až k 6. nebo 7. verši zde, poznamenal jsem si jenom stručný kontext odkud se mohu vrátit k různým částem Písma a spojit tyto věci a to co jsme studovali včera.

³⁷ A nyní shlédáváme, že jsme, tuším, zůstali minulého večera u 2. verše, počátku 3. verše, myslím, že to tak bylo. Ponechali jsme: „Hlas trouby.“ Souhlasí to: „Zvuk Hlasu“? Dovolte mi to přečíst celé abychom se k tomu vrátili [Zj. 4,1-3]:

Potom jsem viděl, a aj, dvěře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup, sem, a ukážíť; co se má díti potom.

A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl.

A ten, kterýž seděl, podoběn byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.

³⁸ To je nádherná, nádherná lekce! A dnes ráno, předtím, než jsem sem přišel, dostal jsem se až k 6. verši a pomyslel jsem si: „Ó, ach, toto nemohu opomenout, neboť zde v tomto 6. verši se nachází něco, co bych si přál aby slyšeli dobře všichni lidé, až

se dostaneme k těmto *zvířatům*.” Jednotlivé definice těchto zvířat zde, když přihlédneme k originálu, jedno je jedním druhem zvířete, a další ostatní čtyři zvířata jsou různá. Jedno je zvířecí, v řečtině něco jako „šelmy.” To další není u krále Jakuba přeloženo správně, neboť toto není *zvíře*, nýbrž „Živé bytosti.” A co byla tato Stvoření, to nebyly ani lidské ani andělské bytosti. Jsou to „Živé bytosti,” a měly čtyři tváře a čtyři. . . Ó, oj, postavíme to nyní do evangelia, a vezmeme to zpátky a postavíme do dneška a bude to naprosto souhlasit. A, pamatujte si, čtyři je pozemské číslo. Vidíte? Je to zde nádherná lekce a proto jsem si téměř jist, že se nám to nepovede zvládnout; snad ano. Ale je to nádherné!

³⁹ Potom, bude-li vůle Páně, když jsme už u toho, snad příští neděli se pokusíme o to znovu; pokusíme, zde, uvidíme, jestli se nám povede ukončit tuto 4. kapitolu předtím než odjedeme. Ještě nevíme přesně kde budeme začínat.

⁴⁰ Nu, shledáváme, že „potom.” „Po těchto věcech” *Potom* znamená „Po skončení církevních věků.”

⁴¹ Potom byl Jan zavolán, „vstup sem,” což znamená „pojď sem.” Ukázal mu vše co se mělo dít na světě během věků církve. A po skonání církevních věků, shledáváme tedy, že Jan byl typem všech opravdu věřících, kteří byli povolání Kristem na výsosti. Souhlasí to? Povolání, „vstupte sem.”

⁴² A shledáváme, že hlas, který k němu promlouval byl hlas trouby, zřetelný, jasný, a byl to ten stejný hlas, který promluvil zde k němu na zemi. Vidíte, dokud On byl uprostřed sedmi zlatých svícňů promlouval k . . . vlastně z. Ó, to se mi líbí, „promlouval z prostřed svícňů.” Vidíte, On byl uprostřed svícňů a z prostřed nich promlouval k své církvi. A když ustaly církevní věky, opustil zem a odešel do nebe, a povolal své vykoupené k sobě. Ó, není to báječné? Já—já. . . Ó, to působí, že moje srdce prostě plesá.

⁴³ A pamatujte si, zatím co přinášíme zde tyto věci, přál bych si obzvlášť aby nově obrácení, jako sestra Ina zde, a spíše Ina a její manžel a Rodney se svou manželkou a Charlie a ti ostatní, aby těmto věcem porozuměli, a mnozí z vás, mladí lidé, kteří jste sotva přišli k Pánu a neušli ještě na této cestě příliš daleko, pouze jste Jej okusili, že je dobrý a laskavý. Všimněte si, že tyto věci, o kterých zde mluvíme, že se pokoušíme upevnit vaši víru a když Bůh něco řekne, pak se to musí stát. To prostě nemůže selhat! Bez ohledu. . . Může to připadat, že je to milión mil. . . že se to nemůže stát, ale Bůh to pohne z místa a způsobí, že se to stane. A On to činí, aby vás vyzkoušel.

⁴⁴ A pohleďte na to co řekl Abrahamovi. „Vezmi svého syna na vrchol této hory a usmrť jej,” po té co na něj čekal pětadvacet let. A řekl mu: „Vezmi jej tam nahoru a usmrť jej.” „A já se chystám učinit tě otcem národů.”

45 A Abrahamovi bylo sto let; a jeho manželce devadesát; a jejich jediné dítě. . . Abrahamovi bylo tehdy asi sto patnáct. A řekl: „Jak se to stane, jak—jak je to jen možné? Pokud já, starý muž, tak starý jak jsem a čekal jsem pětadvacet let. . . Tys mi dal zaslíbení v pětasedmdesáti a nyní je mi sto. A Sáře bylo pětasedmdesát a nyní je jí devadesát. Jak? Potom když jsme dostali toto dítě. . . A Ty jsi mi onehdy řekl, před pětadvaceti léty, když mi bylo pětasedmdesát, že budu mít dítě, které vzejde ze soužití se Sářou po celá ta léta,’ a já se stal sterilní a ona neplodná. A proto jakým způsobem? A přece, tys mne učinil plodným a já učinil plodnou a potom jsi přišel a dal nám to dítě. A my jsme jej vychovali zde do patnácti let, a Ty jsi řekl, že skrze toto dítě ,požehnáš pohanům a všem národům na světě,’ a dokonce mne učiníš otcem národů, učiníš otcem každého národa pod nebem skrze toto dítě. A že skrze toto dítě přijde Vykupitel a skrze toho Vykupitele že vykoupíš celé lidské pokolení. Jak to miníš učinit, Pane?” Toto nebyly Abrahamovy myšlenky, to nebyly Abrahamovy otázky. Poslušnost! Neřekl: „Jak se to chystáš učinit?”

46 „To mě nemusí zajímat. Ty jsi to řekl a proto vím, že Tvé Slovo je pravdivé, pokud jsi byl s to dodržet své Slovo vůči mně a ukázat mi to když mi bylo pětasedmdesát; kdy jsi mne povolal a řekl: ,odděl se a putuj do cizí země,’ byl jsem zde v této zemi po pětadvacet let. Ponechán se svou starou ženou, se kterou jsem žil když ona byla ještě dívkou,” jeho nevlastní sestra. „A potom jsem. . . neustále. A Tys mi dal toto dítě které jsi zaslíbil a já jej přijal jakožto vzkříšeného z mrtvých. A nyní říkáš ,usmrt’ jej’, Ty jej můžeš znovu vzkřísit z mrtvých.” Ó, ach! Tak to je, tak. A On to učinil.

47 A jakmile v plnosti poslechl Boha, odhrnul vlasy z Izákovy tváře, vytáhl kopí aby usmrtil. . . svého vlastního, svého jednorozeného syna. Bůh nám ukázal vzor, ukázal nám. Proč to učinil? On to nemusel učinit. Ale On to učinil abychom ty a já, abychom mohli pohledět na tyto věci v tomto hrozném dnu, ve kterém lidská srdce jsou plná zla, abychom si mohli být jistí, že Bůh dodrží svá zaslíbení. Nehledě na to jak se to zdá být nepostačující, jak nemožné to může být, Bůh zůstává Bohem a dodržuje každé zaslíbení, které dal.

48 Právě to se vám snažím říci, když zde sedíte, stojíte v uzdravovacích bohoslužbách. Stojíte zde a říkáte: „Jsem nemocen.” A vy. . . Není pochyb o tom, že jste nemocní. Ale Bůh dodržuje své zaslíbení! Pak sestupuje dolů. Nu, vidíte, On nás vykoupil za tím účelem, aby nás—aby nás uzdravil. To je to, co učinil. A nyní na nás požaduje pouze abychom tomu věřili, chopili se toho stejným způsobem jako Abraham.

49 „Nu, lékař prohlásil, že mi—mi zůstává pouhý den života.”

⁵⁰ Nestarám se o to. To je skvělé, je to vše co má člověk vědět, je to nejlepší, co má vědět. Jakým způsobem měl Abraham přijmout toto dítě, potom kdy je tam položil a Slovo Boží k němu promluvilo „usmrt' toho chlapce"? Jak se to mělo stát? To není naše záležitost. Bůh to velel učinit a to stačí. „Jak mohu být zdrav když lékař prohlásil, že nebudu zdrav?" Já... to není moje... moje záležitost; je třeba se přidržet Božího Slova. Jakmile ti to je zjeveno, že budeš zdrav, potom si pamatuj, že budeš zdrav. Nic tě nemůže před tím zadržet. To souhlasí. Vidíte?

⁵¹ A proto když Abraham v naprostém poslušenství... Jak On to učiní? Poslední chvíle, nadchází posledních pět minut, poslední tři minuty, posední dvě minuty, poslední minuta, posledních třicet vteřin, přichází poslední vteřina, a ruka byla už téměř připravená vzít život chlapci, když Bůh řekl: „Zastav se právě teď. Zastav se zde, vid'te. Vidím, že mi opravdu důvěřuješ. Nu, učinil jsem to, Abrahame, za tím účelem, abych to ukázal Branhamově modlitebně v nadcházejících dnech, vid'te, co se chystá... že—že musí důvěřovat. Nesmí ve mne vůbec pochybovat. Důvěřovat mi!"

⁵² A zrovna v tuto chvíli on... Byla zde oběť, neudělal to zbytečně. Nikoli, neučinil to zbytečně, neboť zrovna tehdy zabečel beránek, malý beran, který uvázl na poušti za rohy. A kolikrát jsme tím procházeli. Jak se tam ten beran jen dostal? Jak, skrze všechnu divou zvěř? Stovky mil od civilizace, uprostřed lvů, šakalů, vlků a všech divokých šelem, které tam byly, daleko na vrcholu hory, kde nebyla ani voda ani tráva, co tam dělal? Bůh jej stvořil a umístil jej tam.

⁵³ A když jej vidíme v našich dnech, ve kterých žijeme! Nu, dnes ráno se chystám vypořádat s mnohými osobními věcmi a říci to, abyste pochopili, co chci říci. Z toho důvodu dělám takové pozadí předtím než toto začnu. Chci abyste pochopili, že ty věci, které zní osobně nejsou míněny osobně. Jsou vám pouze uvedeny ku příkladu aby vaše víra mohla slavnostně odpočinout ve víře, která je v Kristu, a vy mohli odpočinout na Jeho zaslíbení. Neboť Bůh dodržuje svá zaslíbení dokonale, jak je to jen možné, a nyní nám to ukazuje.

⁵⁴ A pohleďte na toho stejného *Jehovu-Jireh*, kterého Abraham takto pojmenoval, což v hebrejštině znamená „Bůh si opatří oběť pro sebe." Bůh to může učinit. On si proklestí cestu. Když řekl... On řekl Noemovi...

⁵⁵ Říkáte: „Nu, to byl jen Abraham." Nikoliv. On mluvil skrze věky, a činí to nadále.

⁵⁶ On řekl onehdy k Noemovi, kam se chceme dnes ráno dostat, že: „Bude pršet." Jakže, přece zde není... na nebi nebyl ani jediný mráček. Největší vodní tok byla větev, kterou Bůh zavlažoval zem, jakýsi malý pramínek. To byl zde ten největší vodní pramen.

⁵⁷ Nu, lidé říkají: „Jak konec konců může přijít odtud nějaká voda? Ukaž mi kde se může nacházet v tom horkém slunci, vid', pokud tam vůbec existuje.”

⁵⁸ „Jestliže Bůh řekl, ‚postav koráb neboť to přichází‘, potom moje starost je postavit koráb a být připraven, neboť to přichází. On je Jehova – Jireh, on se o tu vodu tam postará.”

⁵⁹ A jediná věc, kterou učinil, byla, že dovolil člověku, hloupému, pošetilému člověku vykonat pomocí jeho vědy, a uskutečnit to, o čem On věděl, že se stane. Bůh nikdy nezničil svět; člověk zničil tento svět. Bůh nic neničí, Bůh se pokouší vše ušetřit. Člověk se sám ničí svou moudrostí, obdobně jak to učinil v Edenské zahradě se stromem a tak dále. A proto když se nějaký fanatik zmocní atomové energie, někde, kterou oni měli.

⁶⁰ Oni—oni mohli její pomocí pracovat, neboť tehdy mohli dělat věci, které jsme se ještě nenaučili. Nejsme ještě tak pokročilí. Chybí nám ještě tři nebo čtyři roky, nebo i více, abychom mohli činit to co oni. Oni stavěli pyramidy a sfingy a tak dále. My bychom to nebyli schopni. My bychom nebyli schopni to zopakovat, nemáme žádný způsob, jak to udělat, jedině tehdy, jestliže k tomu použijeme atomovou energii. Benzinová energie, elektrická energie, nezvednou ani jeden z těch balvanů, ani je nepohnou ze země. A některé z nich jsou ve výšce městského bloku ve vzduchu a měly hmotnost miliardy tun. Jak je tam dostali? Vidíte, oni to znali.

⁶¹ A oni tomu dali průchod, a někdo si dovolil shodit jednu z těch atomových pum na obranné postavení druhého, v oněch dávných dnech, neboť: „Jako bylo za dnů Noe, jako bylo, stejná civilizace, stejně chytrí lidé; jako bylo za dnů Noe, tak bude, tak bude při příchodu Syna člověka.” Opakování toho, co zde už bylo! vidíte?

⁶² Nedávno vykopali moderní zavodňovací systémy, dole—dole v Mexiku z předpotopní doby. Viděli jste to v novinách. Byly to moderní zavodňovací systémy, obdobné jako ty, které máme nyní, vyhloubené hluboko v zemi; něco atomového je pohřbilo. Vyletělo to do povětří a dopadlo asi takto. Vidíte?

⁶³ Nu, „jako bylo za dnů Noe,” chytrí lidé, chytrí lidé se svou atomovou energií a vším možným, mohli stavět pyramidy a sfingy a tak dále. „Jako bylo v oněch dnech.” Ale toto dílo bude zkráceno v těchto dnech neboť ti vytržení zde—budou vzati. Jako Enoch, musí zde být lidé, kteří budou přeneseni. My jsme v této třídě dnes ráno, lidí, kteří budou přeneseni jako Noe potopou.

⁶⁴ Ale pamatujte si, předtím. . . Nezapomeňte na to! Předtím, než padla první kapka deště, předtím než se něco objevilo na nebi, předtím než ještě—ještě Noe ukončil stavbu korábu, Enoch byl vzat domů. Enoch byl vytržen neumřev, začal prostě

jednou kráčet, a—a gravitace byla vůči němu zbavená síly. A on shledal, že jedna noha je trochu výš a druhá ještě výše a ta další ještě výše, a tu najednou řekl: „Sbohem, světe.” A odešel do Slávy.

⁶⁵ A když se Noe rozhlédl kolem a nemohl Enocha nikde najít, rozhlížel se kolem dokola a nevěděl kam Enoch odešel, potom si řekl: „Nyní nastal čas postavit koráb.” Vidíte? A začal pracovat na korábu aby přenesl ten zbytek.

⁶⁶ Ta stejná věc se děje právě zde. Církev byla vzata do Nebe a Jan je nyní vzat s ní jakožto typ těch, kteří byli vzkříšeni, jak jsme to probírali uplynulého večera. A shledáváme, že ten stejný hlas, který jej zavolal, aby pohleděl dozadu na zem, byl ten stejný hlas, který jej zavolal aby vstoupil nahoru.

⁶⁷ Ó, každý křesťan! Ten stejný Hlas, Charlie, který tě jednou zavolal zde v Kentucky, aby ses „obrátil,” je ten stejný Hlas, který tě volá: „vstup sem!” Nejsi šťasten, bratře Evansi? Ten hlas, který řekl: „Vstup sem!” Ó, aj! Zde je to, co zvolává! Jaká realita! Jasný a zřejmý, jako trouby: „Odvrať se, služ mně! Pojď sem, kde jsem já.”

⁶⁸ Zde jsme jej viděli, kterak reprezentoval ty, kteří zemřeli, Mojžíše, kterak reprezentoval mrtvé svatě; Eliáš, se svou skupinou v posledních dnech, se svou vytrženou skupinou, která tam stála. Všichni před Pánem Ježíšem! Jan toto ozřejmil. Ježíš jim řekl, že on nezemře, a co je zajímavé, jestliže bude žít, dokud neužrší Jeho příchod. A učedníci z toho udělali pořekadlo.

⁶⁹ Ó, přál bych si proniknout opravdu, opravdu hluboce právě teď, během několika minut, k církvi. Všichni ví. . . A všichni žijí nějaký soukromý život z Bohem. Je to individuální záležitost, věc Ducha, který tě přenese na místa, o kterých si ani nedovolíš promluvit.

⁷⁰ Pozoroval jsem v mé malé pokorné službě, že jsem častokrát něco řekl, aniž bych si uvědomil proč jsem to řekl, a nepřipadalo to zrovna správné (a přece někdo něco řekl), ale když tu věc pozoruji, kterak se podle toho splní naprosto přesně. Bůh to způsobí, že se to stane! Když chci něco říci, řeknu: „Nu, počkejte nyní chvílečku. Ten chlapík, *ten-a-ten*, toto se stane tam, nu, a to—to by mělo být tak.” Dobře, ve skutečnosti ani nevím proč jsem to vyřkl. A tu najednou se to stane přesně tak. Působí to Bůh!

⁷¹ Nu, když tito učedníci řekli: „Ó, Ježíš řekl, že „tento muž nezemře.”” Ježíš to nikdy neřekl. Ježíš pouze řekl: „Co tobě po tom bude-li žít dokud nepřijdu?”

⁷² Ale vidíme, kterak učedníci udělali z toho průpověď, potom Ježíš sáhl dolů, chopil Jana, pozdvihl jej nahoru a dovolil mu

celou tuto věc nacvičit, uvidět Příchod Páně na zkoušku. Jan viděl Církev, viděl konec věku Církve, viděl konec Židů, viděl Druhý příchod, viděl celý tento běh.

⁷³ A pohleďte co Bůh musel učinit; vařili jej tam v tuku po čtyřiaadvacet hodin aby se přesvědčili, že byl Boží, že Duch svatý pomazal tuto—tuto duši... (tuto vnější schránku, na způsob hroudy, nechť to nazveme jakkoliv, lidské tělo), božství bylo v něm vtisknuté takovým způsobem, že horký, pálicí tuk jej po čtyřiaadvacet hodin nesežehnul. Pokuste se z člověka vyvařit Ducha svatého; to není možné. Potom jej poslali na ostrov Patmos a on napsal tuto knihu, a když se vrátil kázal po několik let. Vidíte?

⁷⁴ Samozřejmě, nu, musel nésti špatnou pověst, „Byl to hadač, byl to kouzelník.“ Kolik z vás ví, že Jana pojmenovali kouzelníkem? Jistě! Ježíše také. Vidíte? Vidíte, svět o tom vůbec nic neví. „To byl čtenář myšlenek.“ Vidíte? Říkali, že: „On byl takovým kouzelníkem, že přelstil tento tuk a tento tuk jej nebyl s to spálit, neboť jej přelstil,“ pouze z toho důvodu, že nesouhlasil s jejich katolickými myšlenkami. Nic víc.

⁷⁵ Byl služebníkem Božím, který... pokorným, který udržoval někde tam dole malou misii. Nebyl tolerantní vůči těm velkým starým věcem a proto Bůh si jej udržel a zachoval. Stejně tak udělal se svatým Martinem a Ireneem a napříč všemi věky.

⁷⁶ A tu stejnou věc činí dnes, pokračuje kupředu. Nu, nikdy na to nezapomeňte, že Bůh zaslíbil veliký otřes a veliké, mocné skutky. Nu poznamenejte si do svých notesů vy, kteří si děláte poznámky, vidíte, vidíte, že věc, kterou člověk považuje za „vznešenou a velikou,“ Bůh označuje za „pošetilou!“ A věc, kterou člověk považuje za „pošetilou,“ Bůh označil za „velikou!“ Nezapomeňte na to, vidíte, nezapomeňte na to. To vám pomůže v nadcházejících letech, neboť neustále vyhlížíme po něčem větším. A dostává se nám velikých věcí neustále, ale lidé tohoto světa o tom neví. Stejně tak jako nevěděli za dnů Noe, stejně tak, jako nevěděli za dnů Jana, ve dnech Ježíše a ve dnech apoštolů, ve dnech Irene a všech těchto dnech, oni to nepoznali.

⁷⁷ Dokonce Johanka z Arku, byla to svatá, malá žena. Když byla ještě pouhým děvčetem, Bůh k ní promluvil ve viděních a anděl k ní hovořil. Víte co řekla katolická církev? „Ona je čarodějnice.“ A poslali ji na hranici a upálili ji, učinili to katoličtí kněží; usmrtili ji, vynesli nad ní rozsudek smrti, jakožto nad „čarodějnicí,“ a tak Johanka z Arku zemřela, jakožto čarodějnice. Asi o dvě stě let později zjistili že nebyla čarodějnicí, nýbrž učednice Kristova.

⁷⁸ Stejně tak jednali se všemi svatými. Ježíš řekl: „Kterého z vás nepronásledovali vaši otcové? Který z proroků, jež přišel,

nebyl odmítnut?" Řekl: „Vy zbílené stěny." Řekl: „Vy—vy chodíte a—a okrašlujezte hrobky proroků a vy jste vlastně ti, kteří je tam dostali." Ach! Aj! Aj! Vidíte? On do nich vůbec nešťoural, vidíte, on jim to pouze řekl.

⁷⁹ „Hadí plémě," řekl Jan, „kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? Neříkejte, že ‚máte Abrahama' vašim otcem, ‚patříte k určité veliké organizaci.'"

„Jste křesťany?"

⁸⁰ „Ó, já jsem metodista. Já jsem presbyterián. Já jsem letniční." To není vůbec to. To nesouvisí spolu více než—než—než—než sníh se slunečním svitem. Vidíte? To s tím vůbec nesouvisí. Pokud jsi křesťanem, jsi znovuzrozeným služebníkem Božím.

⁸¹ Nu, nu, když přišel Ježíš, měli jsme to minulého večera. Nu, zapamatujte si, když přijdete k tomu. . . Ke kontextu této věci, řekl jsem vám tehdy. Pamatujte si, svět dostane svůj nejtvrdší otřes, který kdy zažil, právě nyní, církevní svět.

⁸² Nyní si zapamatujte, není pochyb o tom že, za dnů Jana, za dnů Ježíše se konaly veliké slavnosti, a byli znamenití řečníci v oněch dnech, velicí intelektuálové, a přitáhli k sobě desítky tisíců lidí. Co by asi udělal Kaifáš, kdyby svolal shromáždění? Přivedl by celý Jeruzalém, přivedl by celý Izrael z jednoho konce po druhý. Někdo jiný by řekl: „Ó, nyní, když Kaifáš řekne *takovou—takovou* věc, bude to veliké." „Ó, věříš Písmům, rabi, velebný, doktore, biskupe? Věříš Písmům?"

„Samozřejmě, věřím Písmům, říkají mi písmák!"

⁸³ „V pořádku. Bible zde říká, že přijde doba, kdy zde bude. . . Všechny pahorky budou poskakovat jako kůzlata, a stromy budou tleskat rukama, každá hora ať je snížena a srovnána a každé údolí necht' je vyvýšeno. A stane se to skrze hlas volajícího na poušti.' Věříš tomu rabi, velebný pane, kazateli?"

„Jistě že věřím!"

„Jak se to tedy stane?"

⁸⁴ „Ó, Bůh jednou pošle na zemi mocného muže. Ó, bude to veliký muž. Bude hlasem volajícím na poušti, on připraví příchod Mesiáše. A když přijde, vůbec o tom nepochybuji, že sestoupí dolů s nebe a přijde do chrámu. Přijde rovnou sem do chrámu a řekne: ‚Nu, nyní se chopíme všech těch Římanů a pobijeme je k smrti. A tím to hasne. Chystáme se potlačit tyto Římany.' A—a potom řekne: ‚Sestup sem dolů, Mesiáši!' A Mesiáš sestoupí dolů a my předěláme naše zahradnické nářadí na. . . naše meče na radlice a zahradnické nářadí a už zde více nebudou války." Nikoliv, to je jejich výklad.

⁸⁵ Ale co se tehdy ve skutečnosti stalo? Co se stalo? Nebyla zde žádná podívaná z nebe. Jakže, nikdo to neviděl. Vidíte? Kdy vlastně všechny tyto pahorky poskakovaly jako kůzlata? Kdy byly všechny hory sníženy a údolí vyvýšena? Jakýsi starý chlupatý kazatel vystoupil na poušti a neznal ani abecedu. Podle historie odešel na poušť když mu bylo devět a neukázal se dokud mu nebylo třicet. A byl naživu díky kobyilkám a lesnímu medu. Kobylinky to jsou koníci, takoví velcí koníci.

⁸⁶ Oni je i dnes pojídají. Nu, dostaneš je koupit rovnou v . . . Nemysli si, že je to špatné neboť se prodávají zde v supermarketu, pokud by sis přál, čmeláky, včely, sarančata, chřestýše, cokoli si přejete, vidíte.

⁸⁷ A on byl naživu díky kobyilkám a lesnímu medu. Docela dobrá strava! Ale on byl držen mocí Boží. On neměl roucho s obráceným límcem; jak kdosi řekl minulý večer, bratr Parnell nebo některý z nich. On neměl plášť s ocásky na způsob fraku a tomu podobné. Přišel z pouště a měl na sobě velký, starý kus ovčí kůže. Snad jak jsem už řekl. . . My se musíme koupat každý den a on to snad neudělal ani jednou za tři čtyři měsíce, tam na poušti. Nevím. Nebylo moc na co hledět. Neměl kazatelnu. Nenavštěvoval veliká města a nekonal velké kampaně. Stál na břehu Jordánu, po kolena v blátě a říkal: „Pokolení ještěrcí, kdo vám ukázal kterak byste utéci měli budoucího hněvu?“ Ano, zrovna tehdy hory byly sníženy, vidíte, a údolí povýšena. Hmhm. Ano, příteli.

⁸⁸ Potom najednou, víte, že oni očekávali Mesiáše, který měl sestoupit dolů s anděly a věci, a usednout pod baldachýnem v chrámu, který postavili pro něj až přijde (obdobně jak my dnes stavíme veliká místa všude v celém národě atd). Vidíte? A kdy On přišel? Prošel kolem všech synagog, kolem všech organizací a sestoupil dolů do stáje. Přinutili Jej k tomu.

⁸⁹ Právě tak jako dnes. Je přinucen k věcem, přinucen je činit, přinucen být mezidenominační, neboť jeho poselství nespolupracuje s těmi denominacemi. Jeho poselství dnes, které je zvěstováno jeho kazateli je mezidenominační neboť denominace Jej vyloučila. Praví to Bible. On stál vně, klepal, pokoušeje se vejít (vidíte?), do své vlastní církve. Je to opravdu tak. Vidíte, dnes je to přesně tak.

⁹⁰ A proto, pamatujte, co lidem připadá veliké je před Bohem malé. Nu, z toho důvodu nemusíte mít mnoho květin. A když Bůh znovu přijde, když Ježíš znovu přijde, budete překvapeni kvůli té malé pradleně v aleji. Hmhm. Budete překvapeni, tento chlapík, který nic neřekl, uchoval si svoje tajnosti pro sebe a zde pokorně chodí před Bohem. Budete překvapeni. Bude to . . .

⁹¹ Nedávno jsem kázal, že soudy . . . Překvapeni před soudem. Nebude překvapením uvidět, že tam je pašerák alkoholu, on ví

kam jde. Nebude překvapením uvidět tam lháře, cizoložníka a všechny ostatní kteří... Ale jaké překvapení to bude a zklamání pro ty, kteří si myslí, že se tam dostanou; ano, a potom budou odmítnuti. Ti, kteří říkají: „Hele, jen tak nespěchej, moje maminka patřila k této církvi, můj otec patřil k této církvi, můj dědeček, babička. Byl jsem tam členem po celý svůj život.”

⁹² „Odejděte ode mne, činitelé nepravosti, vůbec jsem vás neznal.”

⁹³ Pohled'te na tento den, kdy malý, starý Simeon, neznámý muž, neměl žádnou pověst, v Bibli se nic o něm nedozvíme. Ale Bible praví: „Bylo mu zjeveno skrze Ducha Svatého.” A zde on stojí, prosím, a je mu řečeno: „Nezemře, dokud neuvidí Krista Pána.”

⁹⁴ Pohled'te rovněž na to, kým byl Jan Křtitel, takový podivín, zálesák z lesa. Bylo mu to zjeveno. A zde on vystupuje a zvěstuje poselství. Pohled'te na to!

Kým byla tato malá Anna?

⁹⁵ Malá panna Marie, tam dole v městě Nazaretu (špatném jako Jeffersonville) kde se rozhojnil hřích a vše ostatní, ale ona se uchovala v čistotě neboť věděla, že jednou měl přijít Mesiáš. Vidíte?

⁹⁶ Josef, truhlář, přišel o manželku a—a zasnoubil se s touto dívenkou. A skrze to do toho sestoupil Duch svatý. A potom tento svět chodí kolem dokola a nazývá to černě, jako třeba „náboženský fanatik, zelenáč.” Vid'te, nazývá to černě. „Jakže, přece ona... toto dítě se nenarodilo ze svatého svazku.” Vid'te, věřili tomu, a vše tomu nasvědčovalo. Ale Bůh to činí, aby zaslepil oči moudrých a opatrných a zjevil to nemluvnátkům, které jsou s to se učit.

⁹⁷ Doufám, že máme dostatečné pozadí abychom mohli během chvíle do něčeho udeřit. Chystám se vám něco ukázat. Vidíte tento olej? Nu, to co jsem vám řekl, to je pozadí, abyste viděli, že to není člověk, je to Bůh, chci na to poukázat. V pořádku.

⁹⁸ Nu: „Vstup sem,” tak zněl Hlas. A když otevřel, uslyšel hlas trouby a ihned byl Jan v Duchu, byl v Duchu, a jakmile byl v Duchu začal vidět věci. Začnete vidět věci, jakmile se nacházíte v Duchu. Prvně se musíte nacházet v Duchu. Souhlasí to?

⁹⁹ Nu, kdybyste šli na utkání, a řekli by jste si: „Opravdu mám rád baseball.” Hmhm. A dostanete místo v první řadě, v nejlepším místě a sledujete souboj Yankeesů a Bulldogů, nechť je to kdokoliv. A mají tam veliký zápas.

¹⁰⁰ A tvoje strana začíná prohrávat, a tu najednou moderní Baby Ruth se uvolní, *takto*, a řekne: „Koukejte vy tam?” A tři muži jsou už na čáře. „Ostuda!” A nejraději by zmizel; sundává si klobouk a ovívá se; jde na první pole a rozhlíží se; všichni

chlapi jdou k druhému poli a podávají si ruce s hráčem druhého pole; a on odchází, odchází tiše, rovnou domů, sklopená hlava. Proč, ach! Ach! Tam je řev, skáčou, křičí, vykřikují „hurá“! Proč oni . . .

¹⁰¹ Viděl jsem je ve skutečnosti brát tyto . . . pamatujete si tyto staré slaměné klobouky kadi? Jednou jsem šel na baseballový zápas a viděl jsem chlapíka, kterak se trefil. A jiný chlapík, který seděl přede mnou ve slaměném klobouku byl z toho celý bez sebe; vzal tento klobouk, nasunul si jej hluboce na hlavu, tak, že mu z toho zůstal jenom límec, když se ta horní část odtrhla. Jak je to možné, byl to pro něj báječný čas! On—on byl bez sebe a nevěděl, co dělá. Kopal nohama, křičel hurá, pokřikoval a kopal. Dobře, nu, víte, co myslím, byl to pro něj . . . byl—byl . . . miloval baseball. Byl baseballovým fanouškem, stejně tak, jak někdo může být fanouškem cigaret, nebo fanouškem vodky.

¹⁰² Já jsem fanouškem Ježíše. Ano. Já to prostě miluji. Já . . . Jestliže jsi fanouškem Ježíše, vid', fanouškem něčeho.

¹⁰³ Pak si můžeš představit toho chlapíka: „Ó, . . . jistě, . . . jsem baseballovým fanouškem.“ Ale když viděl, že jeho strana se chystá prohrát a viděl je, jak přicházejí a vyhrávají tento zápas, rozhlédl se dokola a: „Jo, . . . doufám, že to bylo správné.”

„Říkáš, že miluje baseball? Ó, pak to něco znamená!”

¹⁰⁴ Říkáš: „Jakže, ty—ty to nemáš rád, opravdu? Pak něco s tebou není v pořádku! Každý správný baseballový . . .”

¹⁰⁵ Říkáš: „Co je nedobrého s tímto chlapíkem? Něco s ním není v pořádku. Koukej, jak tam sedí.” Hm! Je to proto . . .

¹⁰⁶ Sečti nyní dvě a dvě, vid'. Ó, jestliže jsi fanouškem Ježíše a pociťuješ Ducha Syatého, kterak prosakuje tímto Slovem, pak něco v tobě křičí! Ó, jsi bez sebe!

¹⁰⁷ Doufám, že mi to tento muž promine, jelikož tu sedí nedaleko. Ten velký stíhlý tmavovlasý chlapík, který tam sedí, který stál oné noci v chodbě a někdo řekl něco na způsob . . . pomoci, víte, tak nějak jej požehnal. A ten bídný chlapec se nacházel v hrozném stavu, vím, že ho opustila jeho—jeho manželka a požádala o rozvod, neboť si zamiloval Pána Ježíše. To souhlasí. A někdo se zmínil něco o Ježíši, víte a on byl svým způsobem jedním z těch fanoušků. A on byl ve válce a byl celý prostrřilený a tak dále, tento chlapec; soucítíl jsem s ním. Přišel domů s . . . svými dětmi a manželkou. Potom slíbil Pánu, že mu bude sloužit a jakmile Pán mu začal žehnat a svůj život vypořádal s Bohem, jeho manželka se od něj odvrátila a požádala o rozvod a opustila jej. Nechala jej sedět v chladu. Ale on byl stále fanouškem.

¹⁰⁸ A jednou v noci, když tam stál a někdo řekl něco o Ježíši, jak veliký On je, tímto způsobem, řekl: „Ó, sláva!” Rozpřáhl

své ruce a pěsti, prorazil stěnu, takto. Nevěděl vůbec co udělal. Jeho pěsti uvázly ve stěně. Řekl: „Bratře Bill, zaplatím za to.” Myslím, že bratr Woods sem přišel a opravil to jedním a druhým kusem. Nemrzelo mne to, bratře Bene, prostě—prostě jsme se radovali, že jsi fanouškem. Vidíte?

¹⁰⁹ Když Duch Svatý pro tebe něco udělá, pak nemůžeš tiše sedět, něco v tobě bublá. Amen. Jú! Samozřejmě, něco se tě zmocní, jsi fanouškem pro Krista. Když miluješ Pána, něco tě chopilo, chytilo, jsi hladový a žíznivý, Ježíš řekl: „Tito jsou blahoslavení, neboť budou nasyceni. Blahoslavení žízniví, bez ohledu na to jestli to máš nebo nikoliv.” Kolik z vás si přeje více od Boha? V pořádku. Dobře, důvod, proč si přeješ více od Boha, jsi požehnaný, pouze pro tuto věc. Pokud to nemáš jsi přesto požehnaný. „Blahoslavení, kteří jsou žízniví a lačnější.” Jste požehnaní pouze pro tento hlad a žízeň. Neboť si to přejete, jste požehnaní. Neboť jsou zde mnozí lidé, kteří si to nepřejí.

¹¹⁰ Pamatujete si moje kázání jisté noci? Vidíte, jako blázen, který si ponechal krabičku a vyhodil z ní dárek. Vidíte? Nespokojte se krabičkou, vezměte tento dar. V pořádku.

Nu, a hned... jsem byl v duchu: a aj... trůn postaven byl na nebi a na trůnu jeden seděl.

¹¹¹ Nyní si všimněte, krátce potom, nebo vlastně jsme to již měli minulé noci, věřím, že na tom trůnu, kde... Shledáváme, že prvně na tom trůnu nebylo nic, a nyní na tomto trůnu je Někdo, což nasvědčuje, že Ježíš přišel se svou Církví do Slávy a zasedl na svém vlastním trůně. „A na trůnu jeden seděl,” to je po uplynutí věků církve. Nu, nyní, chceme se k tomu za chvíli dostat.

¹¹² Nyní říkáte: „Nu, kde se nyní nachází jeho trůn? ”Nu, bratře Neville, kdybych to opomenul říci, za nějakou dobu by ses mne na to zeptal, kde se nyní nachází jeho trůn? Doufám, že se tak daleko dostanu. „Kde se nyní nachází jeho trůn? On se nyní na svém trůnu nenachází. Nikoliv, přáteli.

¹¹³ V pořádku, nyní:

A ten, kterýž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.

¹¹⁴ Nu, zabývejme se nyní na počátku 3. veršem. A tak „jaspid,” ten Jeden, který seděl na trůnu podoben byl... Jinými slovy, když jsi na Něj pohleděl, byl v takové nádheře, takové kráse! Ó, přál bych si Jej uvidět. Vy také?

¹¹⁵ Jednou... Pamatuji si, kterak sestra Cadleyová, sestra Howard Cadleyová, doufám, že mnozí z vás ji pamatují. Byl jsem zde na druhé straně ulice, a moje manželka seděla zde a pamatuji si, že bylo chladno, v místnosti. A já vstal, a měli jsme

malý, starý „opičí“ vaříč s . . . pekli jsme chleba v peci, v rouře. A já . . . bylo opravdu zima a vál zimní vítr, sníh ležel na zemi a vítr foukal dolů z vysokého komínu a já nemohl docílit, aby v této věci se zapálilo, abych zachránil svůj život. A byl jsem z toho celý bez sebe. A znovu jsem tam něco naložil a znovu to vybuchlo. Billymu bylo zima a jí také bylo zima a já se pokoušel rozdělat oheň. A potom jsem náhodou pustil rádio a několik minut poté co jsme se rozehráli to zaznělo a sestra Cadleyová zpívala: „*Když dosáhnu této země, na tom dalekém břehu, chci uvidět Ježíše. Vy také?*“ Ó, aj!

¹¹⁶ Posadil jsem se rovnou uprostřed na podlaze, posadil jsem se a začal plakat. Víte jak ona zpívala, měla opravdu něžný slavičí hlas. Chtěl bych ji uslyšet, až přejdu tam na druhou stranu té hranice; řekl: „*Chci vidět Ježíše. Vy také?*“

¹¹⁷ Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, ano, chci na něj jednou patřit. Až květiny budou odplaveny, chci patřit na Ježíše.“ Jak . . . Uvidět jej na jeho trůně, jeho krásu, jeho nádheru! A jak . . . Prál bych se postavit tam kde byl Jan, abych mohl prostě stát a patřit na Něj.

¹¹⁸ Někdy dávno . . . V době otroctví. Chci se o tom zmínit jménem svých barevných bratrů, kteří se zde nacházejí dnes ráno. Žil starý barevný muž, on byl—on byl . . . šel na jedno malé místo, jak bylo zvykem.

¹¹⁹ A bylo zvykem to dělat tam dole, v Kentucky, zpívat. Snad matka Coxová a někteří další si na to pamatují, kdy bylo zvykem se scházet a zpívat, scházet se v nějakém domě a hrát na varhany, mladí lidé, a všichni zpívali. Bylo to zvykem v Utrice a v okolí na vesnicích. Nyní si raději dají deci vodky, nebo jdou někam na večírek s rokenrolem.

¹²⁰ Ale tehdy, oni zpívali písně. A na jednom z těch sejití u zpěvu se nacházel starý, barevný chlapík, a ten byl tehdy zachráněn. A Pán si jej povolal, aby kázal, a tak následujícího dne šel k otrokům na plantáž. Řekl: „Minulé noci mne Pán spasil, a povolal abych kázal svým bratrům.“

¹²¹ Konečně se to dostalo k majiteli ranče neboli plantáže. On si jej nechal předvolat a řekl: „Sambo, pojď sem.“ řekl: „Pojď do mé kanceláře.“

Odvětil mu: „Ano, pane,” a šel do jeho kanceláře.

¹²² On řekl: „Co to jsou za řeči, které se šíří mezi otroky, tam mezi těmi chlapy, mýma rukama, mými otroky, že Pán tě osvobodil?”

¹²³ Řekl: „Ano, pane.” Řekl: „Šéfe, jsem tvůj otrok.” Řekl: „Byl jsem zakoupen za tvé peníze, ale . . .” Řekl: „Ale způsob, kterak mne Bůh minulé noci učinil svobodným, Ježíš mne osvobodil z života hříchu a hanby a života smrti. On mne osvobodil.”

On řekl: „Sambo, míníš to vážně?”

Řekl: „Ano, míním.”

¹²⁴ On řekl: „Slyšel jsem, že se chystáš kázat zde svým—svým lidem na plantážích a tak dále.”

¹²⁵ Odvětil: „Ano, pane!” Řekl: „Zrovna to mám v úmyslu dělat, kázat evangelium svým lidem.”

Řekl: „Míníš to vážně, Sambo?”

Řekl: „Míním to vážně.”

¹²⁶ Řekl: „Pojď tedy se mnou dolů k—k soudu, chtěl bych ti rovněž dát svobodu. Jsi ode mne svobodný, jsi svobodný od jakéhokoliv dalšího otroctví. Koupil jsem si tě, patříš mně, a já tě propouštím na svobodu abys mohl kázat Evangelium svým lidem.” Šel tedy dolů a podepsal osvobození, neboli prohlášení, a tak byl osvobozen. Nemohl být více prodán do otroctví. Byl svobodným mužem aby hlásal evangelium.

¹²⁷ Hlásal svým bratrům po mnoho let. Mnohý bílý člověk se obrátil skrze jeho službu. Jednou tento starý muž se přiblížil smrti. Kázal třicet nebo čtyřicet let nebo ještě déle. A když byl blízek smrti, ležel v pokojíčku a mnozí z jeho bílých bratrů se shromáždili kolem něj v tomto pokojíčku a mysleli si, že už je mrtev dvě nebo tři hodiny. A tu najednou se probudil a rozhlížel se po tom pokojíčku, řekl. . .

„Kde jsi byl, Sambo?”

Řekl: „Ó, copak jsem tu znovu? Jsem zde znovu?”

Řekli mu: „Co se stalo, Sambo?”

Řekl: „Ó, přešel jsem do jiné Země.”

Řekli: „Vyprávěj nám o tom.”

¹²⁸ On řekl: „Dobře, právě jsem přišel do Jeho Přítomnosti.” A řekl: „Když jsem se tam postavil,” řekl, „byl tam Anděl, který přišel a řekl, jmenuješ se Sambo Ten-a-ten?”

On řekl: „Ano, pane, je to tak.”

Řekl: „Pojď dál.”

„Vešel jsem dovnitř a uviděl jsem Jež, kterak tam seděl.”

¹²⁹ Řekl mu: „Sambo, pojď sem nyní, poté když jsi Jež spatřil chci abys přišel sem, chceme ti dát tvé roucho, chceme ti dát tvou harfu, chceme ti dát tvou korunu.”

¹³⁰ Sambo řekl: „Nemluvte mi o harfách, korunách a rouchách.”

¹³¹ Řekl: „Ale ty jsi získal odměnu, chceme ti dát tvou odměnu.”

¹³² Řekl: „Nechci slyšet o nějakých odměnách.” Řekl: „Dovolte mi jen stát a hledět na něj po tisíc let. To bude moje odměna.”

¹³³ Myslím si, že stejně tak to pocítujeme všichni: „Jen mi dovolte stát a hledět na Něj.“ Ó, budu mít jiné tělo, než to, které mám nyní, každá žilka vaši bytosti bude jen hledět na Něho.

¹³⁴ A Jan tam stál a viděl Jej sedět na Trůnu, a On vypadal jako kámen jaspid a sardius. Nu, všechny věci a každé jedno slovo má v Bibli svůj význam. Nu: „kameni jaspidu a sardiovi.“

¹³⁵ Nu, pokud si všimnete, je to srovnatelné se zbytkem Písma. Na konci Písma On byl Alfa a Omega, byl Počátek a Konec, byl První a Poslední, byl Otec, Syn a Duch svatý. On byl tím vším a vše bylo shromážděno v Něm. Ukazuje nám to Matouš 17, které na Hoře proměnění to vše bylo shromážděno v Něm.

¹³⁶ Nu, „jaspid“ byl—byl kámen a „sardius“ byl rovněž kámen. (Nu, za chvíli se dostaneme k těm barvám.) Nu, přál bych si abyste si všimli, že jeden každý z těch patriarchů, když se narodili, měl kámen narození. Můj, jelikož jsem se narodil v dubnu, je diamant. Každý další měsíc představoval další kameny. Dobře, patriarchové byli ti stejní. Pokaždé, když patriarcha, když se narodil, měl kámen narození.

¹³⁷ Chtěl bych zde udělat na chvíli malé zastavení. Když tyto hebrejské matky . . . Dovolte mi, přátelé, poukázat na Božské Slovo, aby vaše víra se stavěla jistě ve Slově. Pokaždé, tyto hebrejské matky, když byly v porodních bolestech, měly porodní bolesti a měly porodit. . . porodit děti, slovo, které vyslovila při porodu bylo dáno muži (dítěti, které se z ní narodilo) jakožto jméno a tím jej situačně umístilo v Palestině, kde se bude nacházet při příchodu Páně. Porodní bolesti těchto matek! Jako třeba *Efraim* znamená „podél moře.“ Vidíte? A *Efraim* obdržel svůj díl podél moře. A, řekněme, *Juda* znamená . . . Nevím co toto slovo znamená, ale mohl bych to zjistit. Nu, vidíte, zde se mi nedostává času k těmto krátkým věcem, abych zjistil tyto věci. Ale když se vrátíme, a *Juda*, cokoliv *Juda* znamená, určovalo to jeho pozici uprostřed dětí Izraele.

¹³⁸ A když se zastavíme u Genesis 48 a 49, zjistíme, že Jákob, když umíral, opřel se o svou hůl, slepý, a umístil situačně tyto děti kde budou ke konci světa. A ony tam jsou nyní umístěny, od té doby co se vrátily zpět do své domoviny. Řekl Josefovi: „Ty jsi plodná ratolest, rostoucí podél zdi,“ vidíte, „podél studnice,“ voda. Pokračoval dál. Řekl: „Doufej Pánu Bohu. Učinil jsi silné lučiště tvé“ (Spojené státy, vidíte) „v Pánu, ale jednou tvá ratolest vyjde znovu za zeď.“ A zde se nachází, zrovna nyní. Přesně tak jak to bylo řečeno před téměř třemi tisíci léty, vracejí se zpět. Řekl *Efraimovi*, že ponoří své nohy v oleji a *Efraim* se usadil přesně tam, kde se nacházejí význačná zřídla nafty. Přesně tak.

¹³⁹ Výroky pronášené těmito lidmi, co bylo vlastně na těch smrtelnících? Bůh použil jejich buňky a pohyboval se v nich!

¹⁴⁰ Zdálo se, že když je rozptýlilo Římské impérium, když je rozptýlili další, když byli nenávidění Hitlerem, desítky tisíců krát tisíců dostalo injekce s bublinou do žil a umřeli, mohli jste uvidět jejich těla, která visela na stěnách s jejich nemluvnaty a vším ostatním, a kosti... a vzali a dělali z jejich kostí umělé hnojivo. Prostě je brali, dávali jim injekce, nakládali je do vagónů. Potom se pokoušeli uniknout, a v čase pokusu o únik, kdy už byli na odchodu, zpívali: „Přijde Mesiáš a my budeme znovu pít krev z hroznů.“ A když klesali jsouce poráženi, umírali, tito židé, kráčejíce tam kolem dokola u vědomí, že během několika málo úderů se jejich srdce zastaví. A klesající zpívali: „Brzy uvidíme Mesiáše.“ Ó, aj! Dělali umělé hnojivo z jejich kostí.

¹⁴¹ Mnozí z vás vojáků zde přítomných to ví a vidělo to. Stál jsem na místě, kde byli spalováni a vše ostatní, tam, Hitler a ti další. A podívejte se na Stalina a ty další, dělali to stejné. To souhlasí. Ale tento žid, oč se tam vlastně jednalo? Byl přinucen se vrátit do své domoviny. A tam se nyní nacházejí.

¹⁴² Dostal jsem ten film, *Tři minuty před půlnocí*. Když přicházeli ti židé, ptali se jich: „Proč sem přicházíte, zemřít ve své domovině?“

¹⁴³ Odvětili: „Přišli jsme spatřit Mesiáše.“ Amen. Ach! Jsme v konečné době.

¹⁴⁴ Jedno každé z těch dětí, které se narodilo, mělo svůj kámen narození. A když Aron, velekněz těchto dětí, měl na sobě náprsník, svůj oděv. Zde bych se chtěl trochu déle zastavit, abychom se mohli dostat do 6. verše, neboť zde se soustřeďuje každý symbol Starého zákona. Každý... celá výbava a vše ve Starém zákoně bylo modelem toho, co bylo ke spatření v nebi, modelem, který se zpětně vztahoval k lidské rase.

¹⁴⁵ A zde vidíme Aronův náprsník, on byl veleknězem. Všimněte si, byl tam reprezentován kámen narození jednoho každého pokolení. Jeden z těchto kamenů narození, tento kámen byl položen sem, pokolení Efraimovo, pokolení Manasesovo, pokolení Gádovo, pokolení Benjaminovo, všechna byla zde reprezentována. A takovým způsobem... Pak vzali tento kámen narození, ten drahokam a pověsili ho takto na pílř. A jestliže prorok prorokoval a uviděli jak se zasnivil... Přiložili jej k tomu Urim a Tumim a dovolili sdělit své proroctví, pokud na to sestoupilo svaté světlo a způsobilo, že tyto kameny spolu zazářily, byl tam Bůh, který zpětně promlouval. Bylo to po celá pokolení, pro všechny, každé pokolení.

¹⁴⁶ Nu, na těch, tom prvním kameni. Ten první, kdo z vás ví, které bylo první dítě? Jak se jmenovalo? Ruben. V pořádku. Které bylo poslední? Benjamin. To souhlasí. Rubenův kámen

narození byl „jaspis,” Benjaminův kámen narození byl „sardius.” On tedy musel vypadat jako „Ruben a Benjamin,” První a Poslední, Ten který byl, který je, který přijítí má, On byl Alfa (A) v řecké abecedě, Omega (Z) v řecké abecedě. On byl první a poslední, On byl od Rubena po Benjamina. Ó, aj! Zde On byl, „Podoben byl kameni sardiovi a kameni jaspidovi.” On seděl na tomto Trůnu!

¹⁴⁷ Kolik z vás byste si Jej přáli vidět ve Slávě? Otevřeme nyní opravdu rychle Zjevení 21,10 a letmo zde na Něj pohledíme. V pořádku, 21,10 až 11.

I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha.

Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl způsobu křišťálového.

¹⁴⁸ „Jehož Světlo.” Toto Světlo! Kdo je Světlo? „A to město nepotřebuje slunce, neboť Beránek jest jeho Světlo.”

¹⁴⁹ „Jaspid, sardius” kameny. Sláva Boží je Ježíš Kristus a sláva Ježíše Krista je jeho Církev. A On byl ten První? Kým On byl? On byl počátkem času, On je koncem času. On byl Počátkem patriarchů, On je Koncem patriarchů. On byl touto Církví, která... On byl tímto—tímto Duchem, který byl v Efezské církvi. On je Duchem Laodicejské církve. On je ten První a Poslední, A až Z, První, Poslední, ten který byl a který přijítí má kořen i ratolest Davidova, Hvězda jitřní, Lilie z údolí, Růže sáronská! Ó je zde v Bibli čtyři sta a něco titulů, které se na něj vztahují. Pomyslete o tom, kým On byl! A přesto byl tím něžným Pánem Ježíšem, který se narodil ve stáji pro Boží slávu.

¹⁵⁰ Pozoruje kteroukoliv pokornou věc, neboť ona je správná. A každá veliká, je poskvrněným rouchem, a proto ji nevěnujte žádnou pozornost; viďte, je v tom hodně větru a vlastě nic. V pořádku.

¹⁵¹ Nu, „podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi.” Vraťme se dozadu. Pohleďte, máme málo času, že ano? Máme už pouhých čtyřicet minut. Všimněte si, přejdeme nyní do Ezechiele 1. Vrátime se v Bibli do Starého Zákona, do Ezechiele a přečteme si místo, kde jej Ezechiel rovněž spatřil. A porovnáme si tato Pisma a přesvědčíme se kde jsme. Ezechiel 1. kapitola, v pořádku, budeme chvilčku číst. Chystám se nyní přečíst prvních pět veršů a potom budeme číst, mám to zde poznamenaná, od 26. k 28. Ale přečteme si nejdřív ty počáteční verše 1. kapitoly Ezechiele proroka. V pořádku:

Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, . . . (To souhlasí, Chebar? C-h-e-b-a-r, Chebar). . . že otevřela byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží.

*A v . . . (nyní posorujte) . . . Pátého dne téhož měsíce,
pátého léta zajetí krále Joachina,*

*V pravdě stalo se slovo Hospodinovo k Ezechieli
knězi, synu Buzi, v zemi . . . Kaldejské u řeky Chebar,
a ruka Hospodinova byla . . . nad ním.*

I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, . . .

¹⁵² Pozorujte zde toho proroka, pět set devadesát pět let před příchodem Krista, vidíte jak jeho vidění se srovnává s tím Janovým:

*. . . vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak veliký, . . .
a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z
prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost
jantarové barvy, z prostředku toho ohně.*

*Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř
zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství . . .
člověka měli.*

¹⁵³ Všimněte si jantarové barvy Ducha Božího, která se nacházela nad podobenstvím těchto Bytostí. Jantar je nažloutle zelená barva. Nu, pozorujte, [Bratr Branham udělal přestávku a klepe na něco aby to objasnil—vyd.] „nažloutle zelená,” *jantarová*, ó, On je tentýž včera . . . On se zjevil Ezechieli uprostřed Ezechielova vidění. Toto světlo, které viděl přicházet nad čtyřmi živoucími Bytostmi bylo nažloutle zelené. Když přišel k Janovi, ukázal se rovněž v této jantarové, totiž „nažloutle zelené” barvě. Nyní přichází ke zjevovateli v nažloutle zelené barvě. Přichází k nám v nažloutle zelené barvě, ve Světle! Chodte ve Světle, On je Světlo.

¹⁵⁴ Přejdeme nyní k 26. verši, a budeme číst k 28. verši. Nyní 26. verš: „Svrchu pak . . .” Ó, až se vrátíte domů, přál bych si abyste si to poznamenali a přečetli si to celé. Chceme šetřit čas:

*Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich,
bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen
zafirový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na
pohledění jako tvárnost člověka.*

(To byl Syn člověka, vidíte, Kristus)

¹⁵⁵ A nyní pozorujte kterak vypadal, jak byl zde oděn:

*I viděl jsem na pohledění jako velmi prudkou
světlost, (hledte, kolem Syna člověka) a u vnitřku
jejím vůkol na pohledění jako oheň, . . . u vnitřku jejím
vůkol, v tom, od beder jeho na pohledění . . .*

¹⁵⁶ Poslyšte! Buďte duchovní, mějte soudnost, nyní, ve svých srdcích. Zapřísahám vás ve Jménu Ježíše, ponechte si to pro sebe! Ale pamatujte jak to blaží!

¹⁵⁷ „Já . . .” Začneme znovu ve 27. verši. Poslyšte, všichni! Buďte nyní opravdu soudní!

I viděl jsem na pohledění jako velmi prudkou světlost (je to žlutavě zelené), a u vnitřku jejím... vůkol na pohledění jako oheň (kolem jantarově zelený oheň), od bedr jeho vzhůru; od beder jeho vzhůru, od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho. (oheň všude kolem)

Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblace ve dnech v čas deště, takový na pohledění byl blesk dokola vůkol. To bylo vidění a podobenství a slávy Hospodinovy. Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.

¹⁵⁸ Pozorujte! Jste připraveni? Poslyšte! Podržte si to nyní, zapamatujte si, abyste věděli. (Gene, můžeš zadržet tu pásku.) Poslyšte! (Nu, nechci abys ji zadržel zde, je to v pořádku.) Mínil jsem tím, abys zadržel tu pásku u sebe a povolil ji pouze pro Církev. Všimněte si toho! Nu, abyste si byli jistí, že barva světla, která provází Pána a světlo Páně, které Jej provází je jantarové, nažloutle zelené. Je to ta stejná barva světla, která je s námi dnes, přece vědci udělali jeho snímek, nažloutle zelená, jantarová.

¹⁵⁹ Když jsem byl malým chlapcem a viděl Toto poprvé, pamatujete si to, vy starousedlíci zde. Vždy jsem vám o tom vyprávěl, předtím, než udělali ten snímek: „Bylo to nažloutle zelené, totiž jantarové.” Nu, abyste mohli poznat, že Duch Páně...

¹⁶⁰ On řekl, když uviděl tuto živou Bytost od beder vzhůru, která stála v jeho přítomnosti: „Od beder jeho vzhůru jako oheň; od beder pak jeho dolů byl přikryt Světlem. A všude dokola bylo mnoho barev na pohledění jako duha.” Souhlasí to?

¹⁶¹ Prál bych si abyste si zapamatovali, Bůh nadále existuje v těch stejných barvách, „od beder vzhůru, oheň, jantarová barva,” záběr pořízen filmovou kamerou nebo barevným fotoaparátem, „jantar od beder vzhůru, od beder pak dolů a všude dokola mnoho barev jako duha na nebi po dešti.” Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes i navěky! Duch Svatý stále ve své moci, stále ve své Církvi v těchto posledních dnech. Tak je to. Nikoliv pro mne, já tam jenom stál, ale byl pořízen snímek. Prál bych si abyste se na to podívali, je to přesně to, co viděl Ezechiel. Stejně barvy, stejný způsob, stejné jednání a stejné tělo těchto živoucích Bytostí. Co to je? Živoucí Bytosti reprezentují živou Církev, Církev, která žije mocí a zmrtvýchvstáním Kristovým. Ta stejná jantarová barva Jej přikrývala od beder vzhůru, od beder dolů.

¹⁶² Nejsou už o tom žádné dohady, věda udělala jejich snímek! Pohleďte na jejich barvy, jen letmo pohleďte na tyto barvy ohně zde. Vidíte, duha. Pohleďte na tuto nažloutle zelenou

barvu. Nu, na tomto fotoaparátu, toto byl obyčejný fotografův aparát. Na tomto fotoaparátu byla barva, barevné snímky, Kodachrome color. Pohleďte na tuto jantarovou barvu zde. Kdybych ji byl s to dostat někam na světlo abyste to mohli vidět tam vzadu. Můžete nyní vidět? „Jako duha,“ hleďte na ty pruhy přicházející od zadu kupředu jako duha, každá barva je jiná. Dostaneme se k tomu během několika minut, co znamenají tyto barvy a co odzrcadlují?

¹⁶³ Ó! to působí, že moje bídné srdce poskakuje radostí. A u vědomí, že v tomto dnu, ve kterém žijeme, že Kristus . . . kdy všechny ostatní jistoty jsou pouze klesajícím pískem, všechny základy. Myslím si: „Proč bych to nemohl říci? Proč bych to neměl ukázat světu?“ Svět to ve skutečnosti vidět neměl. Svět to neuvidí, oni to nikdy neuvidí! Ale Církví se dostává toho největšího otřesu, jakého se ji kdy dostalo!

¹⁶⁴ V oněch dnech nebylo možné to zachytit na snímek. Nyní je to možné, protože k tomu jsou vhodné mechanické prostředky. Ti, kteří se pokoušejí mechanickými prostředky popřít Boha, přicházejí zpět a dokazují, že Bůh je. To souhlasí: „Jantarová.“ Nu, pamatujte si, toto jsem neprohlásil já, čtu to rovnou zde, z Bible. Pozorujte, zatím co čtu a hleďte a viděte, že To je ten stejný Pán Bůh, není zde rozdíl. Naslouchejte 27. verši:

I viděl jsem . . . barvu jantarovou, na pohledění jako oheň . . . (viděte, jako šlehající plamen)

¹⁶⁵ Viděte, jantarová barva vycházející z ohně. Vidíte to nyní? Jantar, jsou to jantarové barvy, které šlehají z ohně. Dole je řečeno:

Na pohledění jako oblouk, neboli jako duha, která bývá na oblaci v čas deště, . . .

¹⁶⁶ A byla tam jakási—jakási „živoucí Bytost.“ Co reprezentoval Jan, celistvou Církev, byl vzat nahoru. Řekl jsem. Jedna osoba zde ve vidění může reprezentovat celé Tělo Kristovo, přikrytí! Nu, pozorujte:

I viděl jsem . . . na pohledění jako velmi prudkou světlost, . . . a u vnitřku jejím vůkol a pohledění . . . na pohledění jako oheň, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledění jako oheň, . . .

¹⁶⁷ Pozorujte, hleďte na tu spršku ohně. Z čeho? Duhy, sedm barev. Nu, pozorujte, zde se nachází přesně sedm barev.

. . . A viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho.

Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy. Kteréhožto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího. („nikoliv Pán, nu, „sláva Páně““)

¹⁶⁸ Sláva Páně přikrývala jeho Církev neboť On je ve své Církvi! Amen! Něco takového zní pošetilemu hloupě, ale to veliké na tom je pro ty, kteří tomu věří. Vidíte?

*... To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy.
Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem
hlas mluvícího.*

¹⁶⁹ Nyní on pokračuje a vypráví význam toho vidění, čímž se nemáme čas dnes ráno zabývat.

¹⁷⁰ Nu, všimněte si, kterak Pán ve svém velikém milosrdenství dal nám tyto věci.

¹⁷¹ Chceme nyní vzít ještě jednu věc. Oba, Ezechiel a Jan, Jej viděli zahaleného tajemstvím svých barev a světla, a pojmenovali to „jantarovou barvou.“ Potom Jan... Vy, kteří si děláte... poznamenáváte tato Písma, 1. Jan 1,5 až 7. Potom Jan (který byl na ostrově Patmos asi tři roky a napsal tuto knihu), když se vrátil, jsa starým mužem ve svých devadesáti letech, v 1. Janově 1,5 a 7 řekl: „Bůh je Světlo.“ Jan měl zkušenost, viděl Jej a věděl, že On je Světlo, Světlo, Věčné Světlo; nikoliv kosmické světlo, nikoliv světlo lampy, elektrické světlo, sluneční světlo, nýbrž Věčné Světlo! Ó, jak Jej miluji. „Bůh je Světlo.“

¹⁷² Všimněte si, chystáme se nyní vrátit a přesvědčit se kde vlastně jsme. Ještě ve třetím verši, že ano? Jsme s to toto pochopit? Doufám. V pořádku:

... On podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu... byla duha, na pohledění podobná smaragdu, žlutavě zelená.

¹⁷³ Nu, „duha,“ všimněte si, že to byla duha. Vraťme se do Genesis 9 a přesvědčíme se, v Genesis 9,13. A tam opětovně nalezneme „duhu,“ kde se duha vyskytuje poprvé. Genesis 9. kapitola, začneme od 13. verše, Genesis 9,13. Máte to všichni rádi? Ó, já to mám rád! Ne že se mi to líbí, prostě to miluji! Hled'te:

Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení, (hled'te!) znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí (Co? „Mezi Mnou a Noé“? Ne. „Mezi Mnou a zemí.“)

A budet', když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku.

Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž—kteráž jest mezi mnou a mezi vámi... (Nyní se On navrátil ke Své smlouvě mezi nimi, smlouvě duhy...)

¹⁷⁴ Vid'te, smlouva byla pro Noe životem, že On jej ušetřil, ale smlouva, kterou Bůh uzavřel se sebou byla duha, že už nikdy... Nu, chci vám ukázat čím byla Noemova smlouva s Bohem, během minutky. Ale tato zde byla vlastní Boží smlouva se sebou, amen, duha.

¹⁷⁵ Nu, shledáváme, že *smlouva* je „znamením,” znamením. Bůh řekl, že to zde bylo „znamení,” copak neřekl? Vidíte: „Postavil jsem Svou. . .”

Duhu svou postavil jsem na oblaku, . . . (to je po zničení tohoto světa, zničení vodou; všechno tělo kromě Noe—Noe . . . bylo zničeno) . . . a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí. (Nikoliv „mnou a tímto světem,” svět to je „kosmos.” Vidíte?) Ale toto je mezi mnou a zemí.

¹⁷⁶ Bůh řekl: „Učinil jsem zem. A naložil jsem s ní tak zle, převrátil jsem ji dnem vzhůru a rozbil jsem ji na kusy. A—a já—já—já to neměl učinit, snad.” Řekl: „Je mi velice líto, byla to taková hrozná věc.”

¹⁷⁷ Co si myslíte že se stane když On přijde ve svém hněvu nyní? Buď v pořádku, můj příteli hříšníku.

Ó, budu pozorovat a čekat až uzřím tuto podívanou,

On přichází znovu, (věříš tomu?)

On přichází znovu. (miluji to, ty také?)

Ó, chceš být započten mezi jeho nepřátely? (Já bych si to nepřál, a ty? Nikoliv, příteli. Být nepřítelem . . . nebo jeho nepřítelem, být s ním, to by bylo skvělé. Ale proti němu . . .)

Buď vnitřně neposkrvněn, pozoruj a očekávej až uzříš tuto podívanou,

On přichází znovu.” (Ach!)

¹⁷⁸ Nu, *smlouva*, *znamení*, čeho? *Znamení čeho?* Přijaté oběti. Nu, vezměte Genesis 8,20 a 22. Nu, Genesis 8,20 a 22, souhlasí, je to rovnou na protější stránce.

Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav . . . ze všech hověd čistých i . . . ze všeho ptactva čistého, obětoval zápalý na tom oltáři.

I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi (zlořečiti zemi) pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jaako jsem učinil.

¹⁷⁹ A nyní přečteme poslední verš:

Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, . . . studeno i horko, . . . léto a zima, . . . den také a noc nepřestanou. (smlouva)

¹⁸⁰ Stejná věc, kterou viděl Jan: Ježíšem, Bohem přijatá smlouva obklopila nebesa. A vůkol kolem Něj byla duha, vůkol Trůnu, na pohledění podobná smaragdu, jantarové, zelinkavé světlo vůkol Trůnu. Sláva Bohu!

¹⁸¹ Pozorujte! Ta Noemova se skládala původně... Noemova duha se skládala původně ze sedmi barev. Každý ví, že duha má sedm barev. Nu, které jsou to barvy? Č¹/₄ červená, oranžová... fialová. Ne, červená, oranžová... zelená, modrá, indigová a fialová. To jsou barvy duhy. Nu, máme zde jednu hlubokou věc a chystám se nyní zdůraznit pouze ta nejdůležitější místa neboť se čas příliš nachýlil. Nu, pamatujte, oranžová... nebo červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá, indigo a fialová.

¹⁸² Nu, jestliže pozorujete, sedm. Poslyšte. Sedm duh... mínil jsem sedm barev, sedm barev duhy. To znamená sedm oblouků! Sedm oblouků, sedm církví, odzrcadlujících sedm světél, každé jedno se překrývalo s druhým. Začal jsem červeným, červeným. Po červeném přichází oranžové, které je odzrcadlením červeného. Po oranžovém... po—po oranžovém přichází žluté, červené a oranžové smíchané spolu dává žluté. Potom zelené. Zelené a modré dává černou barvu. Potom přichází indigo. A z indigo pochází fialové, které je částí modrého. Ó, ó, ó, ó, ó! Haleluja! Copak to nevidíte? Bůh ve své sedmibarevné duze, své smlouvě, kterou uzavřel, smlouvě, která podrobila zkoušce sedm církevních věků, sedm barev, pomocí kterých spasí zem.

¹⁸³ Co On tedy učiní? Pamatujte, On toto učinil se zemí, svoje barvy. Ale pozorujte nyní. Duha překrývá horizontálně pouze polovinu zeměkoule (jakožto oblouk). Pouze toto Noemova duha vybarvila, překryla pouze polovinu zeměkoule. Byla to klenba, pouze tolik kolik můžeme vidět. (Ale když JEJ uviděl Jan v jeho smaragdové barvě, On obklopoval celý Trůn Boží.) Nebyla řečena ještě ani polovina. Jeho barva na zemi, vytvářela pouze oblouk, je to tedy pouze polovina toho; to jsou církevní věky.

¹⁸⁴ Ale když Jej Jan uviděl v jantarové barvě, jantarová barva, On byl obklopen a zakryt vůkol jakoby svatozáří. Svatozář! [Bratr Branham udělal přestávku a tápe po něčem co chce ukázat—vyd.] Jantarová svatozář obklopující Jeho bytost! Vidíte? Jedna barva, jeden Bůh nade vším, skrze vše a ve všem, ale zde je rovněž Sedm církevních věků.

¹⁸⁵ Pozorujte veliký diamant. Jsou k nalezení... můžete je nalézt v Africe, jak leží na ulici. Nedovolte si je ovšem ponechat, byť nejsou obroušeny. Pokud si vezmeš takový neobroušený čeká tě za to rovnou věznice a za přechovávání jednoho mužeš dostat doživotní trest. Musíš jej odevzdat jakmile jej nalezněš.

¹⁸⁶ Nu, oni vezmou takový diamant... Ó, je to tvrdá věc. Viděl jsem obrovský, asi čtyřicet tunový drtič, který stál asi takto, sypali—sypali do něj tento modrý kámen, a on jej drtil, rozmělnil tuto skálu na padrt', ale nerozdrtil diamant. Ten

čtyřiceti tunový visící otočný čep, takto nahoru, válející se po obrovských špalcích takto a drticí skálu na kusy; Ale diamant skrze to projde, pohne tím čtyřiceti tunovým odlitkem. Ó! Rozdrtí to, pak to jde na síto, pak se to proplachuje a konečně se to dostane do takového dlouhého koryta.

¹⁸⁷ Manažer těchto obrovských diamantových dolů v Kimberley byl jedním z mých pořadatelů v těchto řadách, opravdu pokorný, milý bratr.

¹⁸⁸ A potom se to nachází asi tři stopy hluboko ve vodě, kde se to plaví, a přidává se do ní cosmolina. (Víte co... jak se jmenuje tento prostředek? Medo, co je to co máme ve sklenici v kabinetu?) Vaseline! Vezmeme tu vaselinu, asi na palec hluboko, takto na této straně. Jde to dolů a všimněte si, pokaždé když to narazí na skálu ona se prodere skrz touto vaselinou; ale když na to narazí diamant, on se k ní přilepí. Diamant je suchý a tak se k tomu přilepí. Viděl jsem jak je vytahovali, dokonce takové malinké, které museli oddělovat drobnohledem. A ptal jsem se proč to dělají a řekli mi, že je prodávají do Ameriky na gramofonové jehly a další věci; ty se nikdy neopotřebí, vidíte.

¹⁸⁹ Ale tyto veliké diamanty, nu, ty jsou tam také, samá velká kulička. Ale když... Tyto se vezmou a je zapotřebí elektrických přístrojů a řezou se a dělají z nich broušené diamanty. Když je obrousí, je to za tím účelem aby mohly odzrcadlit ohnivé barvy svých karátů a odzrcadlí rovněž sedm barev.

Ó, jakým způsobem Ježíš...

¹⁹⁰ Ó, můžeš mít spoustu peněz, můžeš vlastnit kolonu kadillaků, můžeš být pastorem nějaké veliké márnice nebo katedrály, něčeho, můžeš být biskupem nebo arcibiskupem, ale, ó, bratře, když nalezneš tento Drahokam, tento Diamant, člověk prodá všechno své jmění, které má, zbaví se ho, všeho ostatního.

¹⁹¹ Pohleďte na ty spící panny. Ó, čeho se ony dopustily? Musely jít něco prodat, aby mohly koupit Olej. Copak asi musely prodat? Své staré vyznání víry a denominace a další věci. Musely prodat vše co měly za tím účelem aby mohly najít Krista, Krista, tento veliký Drahokam. Ježíš, toto tělo... [prázdné místo na pásku—vyd.] Kdybych jen mohl mít lístek do nebe, až bude projíždět tento vlak jedno tmavé ráno. Ó, co za požehnání!

Ó, vzácný je ten proud,
který mne činí sněhobílým;
neznám jiný pramen,
nic, krom Krve Ježíše.

¹⁹² Žádná popularita, žádné veliké věci, prostě nic, žádné bohatství, ne—nic, dejte mi jen ten vzácný proud. A hotovo.

Nic ve svých rukou nepřináším,
jen ke Tvému kříži lnu.

¹⁹³ To je ten veliký Drahokam! Co To bylo? Bylo to dokonalé. Bylo tomu třicet tři a půl roku, když to Bůh nechal projít tímto velkým razicím strojem, když se toho zmocnil a začal to formovat. Řezal to, drtil to, potřel to.

*On pak raněn jest pro přestoupení naše, . . . potřín
pro hanebnosti naše; kázeň pokoje našeho na něj
vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.*

¹⁹⁴ Co vlastně učinil Bůh aby přivedl toho Muže k dokonalosti? Je zde na světě pouze jeden takový, pouze jediný na světě a byl to On. A Bůh Jej zde otesal: „On pak raněn jest pro přestoupení naše.” Jelikož jsem byl hříšník On dovolil tomu duhovému světlu sedmi církevních věků zasvítit na mne, abych poznal, že On byl raněn pro má přestoupení.

¹⁹⁵ Zde je vaše sedmibarevná duha. „Potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.” Bůh Jej řezal, potřel Jej aby mohl skrze jeho smrtelné rány odzrcadlit odpouštění hříchů, radost, pokoj, trpělivost, dobrotu, tichost, upřímnost. Sedm Duchů Božích je to sedmero ovoce Ducha, které se zpětně odzrcadluje v jeho lidech. On byl potřen, utvářen a formován, Boží Světlo proniklo naskrz tělo tohoto jednoho Muže, aby mohl být vykoupěn celý svět; „A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.” Pozorujte tuto duhu barev, kterak se zrcadlí.

¹⁹⁶ Ale když Jan Jej zde uviděl, co to bylo? Den vykoupění pominul. Vše pominulo, proto Jej uviděl v Jeho původním stavu, jantarové barvě. Nejen pouhou polovinu světa, to může jen . . . Slunce může ozářit pouze půlku zeměkoule najednou, vidíte, když se točí kolem. Ale když Jej uviděl Jan, seděl a podobal se kamenu jaspidovi a sardiu, jantarové barvy; smíchejte tyto dvě barvy a obdržíte jantarovou. „A jantarová barva vůkol Trůnu!” Ó, aj! Ó, říkám vám, že pouhé . . . mohli bychom v tom pokračovat dál a dál.

¹⁹⁷ Sedm Duchů, sedm barev, sedm církevních věků, sedm služebností, sedm světél, vše je v sedmičce. Bůh je dokonalý v „sedmičce.” Bůh šest dnů pracoval a sed-mého dne odpočinul. Svět bude existovat šest tisíc let a sedmé tisíciletí bude Milénium.

¹⁹⁸ Všimněte si, v půlkruhu, „půlka ještě nebyla oznámena.” Nu, tyto věci jistě něco znamenaly.

¹⁹⁹ Nu, v Exodu 23,13 a Židům 6,12, Bůh uzavřel smlouvu sám se sebou a zapřisáhl sám skrze sebe. Židům 13. praví, nebo 9,13,

že „On přísáhl skrze sebe samého.” Nebyl zde nikdo větší, skrze kterého by mohl přísahat, když řekl Abrahamovi a Izákovi, řekl tam Abrahamovi, že s ním uzavře smlouvu, věčnou smlouvu. Bůh. . .

²⁰⁰ Smlouva je vždycky stvrzená přísahou, aby nikdo nemohl. . . Musíš přísahat skrze někoho většího, nežli jsi ty; přísaháš tedy skrze svou matku, přísaháš skrze svůj národ, přísaháš skrze něco, přísaháš skrze Boha. Ale nemůžeš přísahat, pokud zde není někdo větší než ty.

²⁰¹ Ale nebyl zde nikdo větší než Bůh. A proto přísáhl skrze sebe samého. Amen! Zapřisáhl se skrze sebe samého, že upevní tuto smlouvu. Amen. Ó! Ouvej! Zapřisáhl se skrze to, že „zachová Abrahamovo símě.” Čím je Abrahamovo símě vůči pohanům? Je to křest Duchem Svatým, Abrahamovo símě. Zapřisáhl sám skrze sebe: „Vzbudím je, jednoho každého. Dám jim věčný život a umístím je opět zde na této zemi.” Proč bychom se měli při pomýšlení o tom cítit zranění?

²⁰² A proto Jej pozorujeme v kruhovém oblouku zelené a jantarové barvy. Co znázorňuje tato zelinkavá barva? Život. Zelená je vždy zelená, vždy zůstane zelená, je to život. Co to znamená? Že Bůh zaslíbil, že přísáhl onehdy v Genesis, že už nikdy. . . umístil tedy oblouk na nebesích, že „nikdy nezničí zemi vodou.” On to rovněž přísáhl skrze sebe samého, že vzbudí všechno símě Abrahamovo a tento svět bude postaven před ořes soudu. Soudy, kterými se hodláme zabývat v budoucích lekcích nám ukážou kde tento svět vybuchne a promění se na sopečný popel a bude rozmetán na kusy, naruby a tak dále. Ale On přísáhl sám skrze sebe, že toto nezničí, nýbrž to znovu vyrovná a umístí své děti na zemi na Milénium. Ó, ach!

Dávám pozor na příchod toho radostného dne
Tisíciletí,
kdy přijde náš požehnaný Pán a uchvátí svou
Nevěstu;
ó, moje srdce touží, volá po onom dnu
sladkého vysvobození,
kdy náš Spasitel přijde opět na tuto zemi.

²⁰³ Ó, jak toužíme uvidět tento den, který On zaslíbil, to přicházející veliké Tisíciletí. A ještě jedna věc, důvod proč byl obklopen, On je Bohem dodržujícím smlouvu. On dodrží svou smlouvu.

²⁰⁴ Přejdeme nyní každopádně do dalšího verše. Ale, chceme vzít ještě jeden a zůstalo nám pouhých deset patnáct minut. Nejste už příliš unavení? Chcete pokračovat? [Shromáždění říká: „Amen!” vyd.] V pořádku, tedy 4. verš:

A okolo toho trůnu bylo trůnů čtyřmécítma, a na těch trůnících viděl jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté.

²⁰⁵ Snad se nám nepovede projít celým tímto veršem, ale každopádně se do toho 4. verše dáme. Hleďte nyní, když Jej Jan uviděl, tuto smaragdovou barvu vůkol něj, měli jsme všechny barvy, duhy a tak dále a k čemu to všechno bylo. Nyní ve 4. verši, první věc, která je zde řečena ve čtvrtém verši:

A okolo toho trůnu . . .

²⁰⁶ Pozorujte! Máme zde nádherný obraz, nenechte si to ujít, „Trůn.“

²⁰⁷ Víte, vraťme se k Mojžíši. Mojžíš . . . Nemáme čas abychom to vyhledali a proto vezměte to, co vám říkám. Mojžíš, když měl vidění na hoře Sinaj . . .

²⁰⁸ Přál bych si abyste si všimli, že toto už více nebyl Trůn milosti. Zde, krev už byla pryč, byla zde obět' a oni ji přijali a krev ze slitovnice (trůnu milosti) byla vzata. A nyní to je trůn soudu neboť z něj vycházejí hromy a blesky. Souhlasí to?

²⁰⁹ Pamatujte, podobalo se to hoře Sinaj. Co se stalo, když Mojžíš vstoupil na horu Sinaj? Hromy a blesky. A byť se jen kráva, tele nebo ovce, prostě cokoliv, dotklo této hory, muselo umřít. Bible říká: „A tak veliké bylo to třesení, že se Mojžíš lekl.“ Když Mojžíš . . . Rekl: „Sezuj obuv z noh svých, neboť jsi na svaté zemi.“ Jozue, ten veliký válečník, který měl dostat tyto děti skrz a rozdělit jejich dědictví, mohl vstoupit pouze do půl hory.

²¹⁰ Zde stál Mojžíš s Božími barvami, šlehy a blesky a smaragdy vůkol něj, pozoruje, jak jsou psána přikázání. Stojí v Přítomnosti Boží, tento hlas mu odpovídá: „Mojžíši, kde jsi? Sezuj svou obuv, jsi na svaté půdě.“

²¹¹ Soudná stolice, bylo to nyní, neobstál tam nikdo, kromě vykoupných. Hříšník tam vůbec nemohl přistoupit (skončeno), soudná stolice. V pořádku.

²¹² Nu, Mojžíš vykonal na zemi věci, udělal stánek, jako věci, které viděl v nebi. Víme o tom, není-liž tak? Shledáváme, jak Pavel učinil tu stejnou věc. Musel mít . . . Židům 9,23, jak Mojžíš udělal věci, které udělal. A Pavel ve svém vidění, když byl v nebi, když vyučoval tuto velikou knihu k Židům, musel vidět ve svém vidění tu stejnou věc, kterou viděl Mojžíš, neboť se o tom zmiňuje, když vyučuje této nádherné knize k Židům, totiž jakým způsobem křesťanství bylo—bylo předobrazem Staré smlouvy. On byl velkým učitelem, Pavel. Nu, to byl Jeho trůn *tehdy*. Potom v . . .

²¹³ Dovolte abychom to ukončili. Nemohu . . . Chtěl jsem to opomenout, ale nemohu. Kde je tab— . . . Vzal jsi ji dozadu, Doci? Nu, snad vám to umožním uvidět odsud. Já—já . . . Nu,

hleďte, vezměte si tužky a papír, neboť bych chtěl nyní zde něco říci. Seděl jsem dnes ráno a něco ke mně přišlo. Řeknu vám nyní co jsem udělal, pokud to vidíte, nakreslil jsem to zde vzadu. Vidíte? Nakreslil jsem to prostě tak jak mi bylo dáno Duchem, vidíte, nakreslil jsem to jak by to mělo být. Ale chtěl bych zde rovnou něco říci.

²¹⁴ Nu, když Bůh sedí na trůnu je Soudcem. Souhlasí to? Kdy soudce soudí? Kdy přichází k svému soudnému stolci, trůnu. Nu, chci, abyste pozorovali jakým způsobem byl sestaven Starý zákon, jak bylo učiněno nádvoří vedoucí k Jeho trůnu a jak to viděl Jan. Dnes se už k tomu všemu nedostaneme. Ale Jan viděl ta stejná nádvoří, vedoucí k němu, a jak se přistupovalo k jeho nádvořím. Nu, ó, miluji to.

²¹⁵ Nu, ve Starém zákoně existovalo něco čemu říkáme „shromáždění,” kde se shromažďovali lidé. Za prvé, bylo zde místo, kam přicházeli, shromáždění. Mohli tam vejít pod prolitou krví, vnější nádvoří. Nejdříve museli přistoupit k vodě oddělení, kde byla zabita červená jalovice a učiněna voda oddělení. Je to hříšník, který přichází naslouchat Slovu.

²¹⁶ Právě takovým způsobem tento význačný židovský rabín byl přiveden k Pánu, slyšel mne totiž kázat tam dole v . . . v Tulze. Byli jsme v Tulze, Oklahoma. A on změnil názor, jakožto náhodný okolostojící. A po bohoslužbě přišel a řekl: „Vím!” Řekl . . . Je jedním ze sedmi nejvýznamnějších rabínů na světě. Přišel a řekl: „Chtěl bych vidět tyto Křesťanské obchodníky . . .” Říkal jim „Letniční.” „Chci tam jít, posadit se a poslouchat.”

²¹⁷ A když mne Pán přiměl promlouvat o oběti červené jalovice, po bohoslužbách se někde setkal s některými bratry, řekl: „Chtěl bych se sejit s tímto mužem. Vím, že není vzdělaný, ale . . .” řekl: „Jsem židovský rabín, který je obeznámen s přístupem k různým takovým věcem,” řekl: „toto jsem ale za celý svůj život neviděl.” Řekl: „Nikdy jsem toto neviděl.”

²¹⁸ A nyní on je letniční rabín, naplněný Duchem Svatým, který všude chodí a zvěstuje Evangelium. „Letniční rabín,” sám si tak říká. Přišel onoho dne kdy jsme se setkali spolu s bratrem Jackem a paní, která ho znala, do washingtonského hotelu Jouree, ona řekla: „Rabi”, řekla, „máme pro tebe hezkou místnost ale” řekla, „nemáme televizi.”

²¹⁹ On řekl: „Tato věc je ‚peklovize,’ vyhodte to ven! Každopádně bych to zde nechtěl mít; . . . přiměl bych vás toto odsud vyhodit.”

Ona řekla: „Rabi!”

On řekl: „Jsem letniční rabín.” Haleluja!

²²⁰ Řekl: „Nu, až pojedíš do Izraele, bratře Branhame, chtěl bych jet s tebou.” Řekl: „Toto můžeme vzít našim lidem.”

221 Řekl jsem: „Nikoliv nyní, rabi, nikoliv nyní. Ještě ne, ještě ne v tuto hodinu, posečkej chvílečku.”

222 Všimněte si nyní těchto svatých míst. Nu, až vstoupíte do těchto nádvoří, první bylo nádvoří, vnější nádvoří. Dále byl oltář, kde se obětovaly oběti, měděný oltář. Za tím měděným oltářem visela opona, která vedla do svatyně svatých; tam se nacházela slitovnice, tam se nacházeli cherubínové. To je věc, kterou bych se chtěl zabývat během následující lekce, těmito cherubíny zastihujícími slitovnici. Ó, ach! Já . . . Mohli bychom se tím zabývat po celý měsíc, vidíte, těmito cherubíny.

223 Nu, všimněte si nyní jak se tam vstupovalo. Shromáždění mohlo vejít *tam*; kněží se mohli postavit *sem*; ale pouze nejvyšší kněz mohl vejít *sem*, jednou do roka, nesa s sebou krev.

224 A musel být oblečen zvláštním způsobem, do zvláštního roucha; musel mít zvonec a granátové jablíčko, jedno za druhým. A když kráčel musel kráčet určitým způsobem. Když kráčel vyhrával : „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svatý, svatý, svatý Hospodinu,” tyto zvonce a granátová jablíčka zvonily spolu: „Svatý, svatý, svatý!” Proč? On přistupoval k Bohu, maje krev smlouvy ve svých rukou, jda před Ním, nesa krev.

225 Pomazaný (ó, ach!) zvláštními parfémy. Jeho oděv musel být zhotoven rukama naplněnými Duchem svatým, doporučené ruce zhotovily jeho oděv. Sáronská růže, olej pomazání, byl vylit na jeho hlavu a stékal dolů po jeho bradě. Umístil královský parfém; granátová jablíčka a zvonce; bral krev nevinného beránka; a nedovolil si překročit tuto oponu bez . . . okamžitě by zemřel na místě, kde stál. A proto musel jít, kráčet určitým způsobem: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svatý, svatý, svatý,” (přistupování k Bohu) „Hospodinu. Svatý, svatý, svatý!”

226 A když tam vstoupil a obětoval krev na slitovnici, jednou do roka. A zatím co tam byl, měl tu výsadu vidět Slávu Shekinah; když Ohnivý sloup, smaragdové světlo sestoupilo dolů, to které vedlo děti Izraele. On naplnil chrám dýmem, tak že to nikdo neviděl. Sláva Hospodinova sestupovala, dokud vše nebylo naplněno dýmem. A On sám sestoupil, vstoupil za oponu a posadil se na slitovnici, ve svatyni svatých. „Svatyně svatých,” říká se tomu svaté svatých. A musel být oblečen určitým způsobem, kráčet určitým způsobem, být pomazaný určitým způsobem. Musel být zvláštní osobou, když tam vcházel. Jak toto shromáždění mu muselo závidět!

227 Ale když zemřel Ježíš, chrámová opona se roztrhla. Už nejen nejvyšší kněz, nýbrž kdokoliv chce, může mít to stejné pomazání Slávy Shekinah a kráčet ve svatosti života: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu,” a přistupovat do samotné Přítomnosti Boží, skrze Krev Ježíše Krista před ním. Přiveďte jej ku „Pánu Ježíši, zde leží nemocný muž, je to můj bratr. Je nyní na smrtelném loži, umře. Přistupuji k Tobě, „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.”

„Kvůli čemu?”

„Jakožto velekněz.”

„Kvůli čemu?”

„V zájmu svého bratra. „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.”

²²⁸ No prosím! Tvoje denní chůze, tvoje denní rozhovory, tvoje denní chování, tvoje srdce, tvoje duše a vše: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.” Žádný kořen hořkosti, nic takového: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svatý, svatý, svatý Hospodinu,” zatím co přistupujeme v zájmu svého bratra. Kdokoliv chce může přijít, pomazaný, Krev před ním, Krev jde před ním, hraje „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.”

²²⁹ Nu, to bylo vnější nádvoří, svaté místo. A svatyně svatých, to byl Boží svatostánek na zemi. Pozorujte, dle předobrazu v nebi. Nu, chceme se nyní vrátit k tomu stejnému místu Písma. Ó, jakkoliv dlouho bychom se snažili proniknout Zjevením, mohli bychom se vždy vrátit pouze k výchozímu bodu. Vidíte?

²³⁰ Nu, Jan, kde stojí Jan? Na nádvoří. Pokračujme kousek ve čtení abychom si mohli udělat představu:

A z toho trůnu pocházelo blýskání. . . hromobití. . . hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících. . . (Počkejte až se k tomu dostaneme!). . . hořících před trůnem jež jsou sedm duchů Božích odzrcadlujících Boží světlo v Církvi, rovnou od Božího Trůnu.

²³¹ Nikoliv skrze nějaký seminář, nikoliv skrze nějakého biskupa; ale od Božího trůnu skrze zjevení moci Jeho zmrtvýchvstání, což Jej činí tímtež včera, dnes a navěky! Těch sedm hvězd, které tam stojí a odzrcadlují toto světlo, Světlo Shekinah ze Slávy Shekinah, ze svatyně svatých. Sedm hořících lamp, jeho barvy, moci jeho zmrtvýchvstání, rovnou do Církve. Amen!

Bylo také před tím trůnem. . . moře sklené, podobné křišťálu, a u prostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.

²³² A pokračuje a začíná ukazovat tato zvířata, ta stejná, která viděl Ezechiel; tito strážci. . . jeden podobající se člověku, jeden jako lev, jeden jako orel. Co to znamená? Nu, pozorujte, když je uvedeme, ukážeme že Lev z Judova pokolení a všichni ostatní podle svých pokolení, kteří sedí na čtyřech hradbách ochraňují tuto slitovnici. Ó, jaký obraz! Ó, já. . . Jsou před námi veliké dny.

²³³ A spatřili jsme je, nu, byl to Boží Trůn v nebi, který byl pro Mojžíše vzorem na zemi, byl to Boží Trůn, neboť Jeho soudcovský stolec byl reprezentován zde na zemi ve svatyni svatých. Musel. . . všechen Izrael přicházel na toto místo, aby našel milost, neboť Boha lze potkat pouze pod prolitou krví.

²³⁴ Poslyšte nyní pozorně. Potom tedy se jednou Sláva Shekinah pozdvihne ze slitovnice a usadí se v jiném svatostánku (Amen!), v tomto: „Otec nesoudí nikoho, ale veškerý soud přenechal Synu.” Boží soudcovský stolec. „Mluvíte proti mně, bude vám to odpuštěno,” přichází někdo jiný, další Stolec milosti (Slitovnice). Vidíte, můžete mluvit proti Synu člověka a já vám odpustím; ale jednou sestoupí Duch svatý aby přebýval v lidských srdcích, jedno slovo proti němu nebude nikdy odpuštěno.”

²³⁵ Stává se to pokaždé přísnější a přísnější, soud, neboť Bůh neustále používá svou trpělivost, a pokouší se přimět hříšné, aby k Němu přišli a smířili se. Za prvé, On byl nahoře v nebesích a zářil v hvězdách. Za druhé, On byl na zemi a zářil ve Slávě Shekinah. Dále, sestoupil a stal se tělem a přebýval mezi námi, stále používaje svou trpělivost. Potom vykoupil člověka skrze svou Krev, vstoupil do Svě Církve ve formě Ducha Svatého a promluvit proti tomu, to je konec, a dost.

²³⁶ Nyní můžete vidět kam přichází ten otrěs. Žijeme v době kdy si to neuvědomují. Lidé nemohou pochopit co to znamená.

²³⁷ Nu, ten první trůn se nacházel v nebi, soudcovský stolec. Druhý trůn byl v Kristu. Třetí trůn je v člověku.

²³⁸ Dovolte mi nyní vzít tuto malou věc a nakreslit ji sem. Chystáme se udělat... Prál bych si zde mít tabuli, mohl bych to udělat pro vás viditelnější. Chystáme se nakreslit tato nádvoří, pouze pomoci kruhů. V pořádku, takto, jeden nebo druhý. Chystáme se vzít... Doufám, něco takového by se hodilo nejvíc, chystáme se vzít a udělat tato nádvoří.

²³⁹ Nu, co je člověk? Je trojitou bytostí; tělo, duše a duch. Kolik z vás to ví? Pozorujte Boží přístup. Čím je jeho srdce? Pamatujete si moje poselství: „Bůh si zvolil lidské srdce jakožto svou strážnou věž”. Dábel si zvolil jeho hlavu jakožto svou strážnou věž; vidíte, přiměl jej vidět věci, hledět na věci jeho očima. A přece Bůh v jeho srdci jej přiměl uvěřit věcem, které nelze vidět. Vidíte? Vidíte, Bůh je na jeho srdci, v srdci lidském, v trůnu Božím. Pochopili jste to? Člověk! Bůh si učinil svůj trůn v lidském srdci.

²⁴⁰ Nu, pozorujte. Která je první část člověka? První část člověka je tělo. Další částí je jeho duše, která je povahou jeho ducha a dělá z něj to co vskutku je. Nyní on přistupuje. Nu, třetí částí člověka je duch lidský, a jeho duch se nachází uvnitř jeho srdce a uvnitř srdce je místo, kde Bůh sestupuje k trůnu.

²⁴¹ Pamatujete si, před nedávnem, noviny v Chicagu asi před čtyřmi léty, kde starý věřící... spíše starý nevěřící říkával, že „Bůh se spletl skrze Šalomouna, když řekl „Jak člověk smýšlí ve svém srdci.” Řekl: „V lidském srdci se nenachází schopnost, pomoci které může myslet. Jak může myslet ve svém srdci? Zřejmě musel mýnit jeho hlavu.”

242 Kdyby Bůh mínil jeho hlavu, potom by řekl jeho „hlava.“

243 Stejně tak Mojžíš, co kdyby Mojžíš. . . Kdyby Bůh řekl: „Mojžíši, sejmi svou obuv, jsi na svaté půdě“; on řekl: „Ó, nu, sundám si klobouk, je to stejně tak dobré“? On řekl „obuv.“ Neřekl klobouk, řekl „obuv.“

244 A když řekl: „Čiňte pokání a pokřtíte se ve Jméno Ježíše Krista,“ nemínil tím říci „Otce, Syna, Ducha svatého.“ Mínil tím přesně to co řekl.

245 Když řekl: „Musíte se znovu zroditi,“ nemínil tím říci „bylo by vhodné.“

246 On řekl: „Tato znamení budou následovat ty, kteří uvěří,“ On nikdy neřekl „snad budou.“

247 On říká co tím opravdu míní! On je Bůh a nemůže to vzít zpět. Ví co je dokonalé a proto to činí tímto způsobem a je to způsob, který měl v úmyslu aby to tak bylo. Vy musíte k Tomu přistoupit. Nikoliv přimět Jej sestoupit k vaši myšlence, vy musíte vstoupit k Jeho myšlence. V tom je ten rozdíl.

248 Nu, nyní, ohledně toho systému těla, duše. . . Nu, jestliže vezmete slovo duše a prošetříte je, bude vám sděleno v—v biblickém slovníku nebo Websteru, v každém z nich, že to je „povaha ducha.“

249 Nu zde je člověk, řekněme zde je John Doe. V pořádku, John Doe. A zde je Sam Doe. V pořádku. Nu, John Doe je člověk, tělo, je to bratr Sama Doe. Nu, Jan je duch, duše, tělo; a Sam Doe je na tom stejně (tělo, duše a duch) a on je, tělo, duše, duch. Nu, tento člověk je špatný, ničemný, podvodník, zloděj, cizoloží a drží se jej všechno špatné; ale tento člověk je plný lásky, pokoje, radosti. Oba mají duši, tělo a ducha. Nu, jaký je rozdíl? Tento muž se vrací do minulosti a říká: „Pamatuji si maminku, pamatuji si věci, které jsme dělali jako kluci“; mohou to oba. Oba mají ducha, oba mají duši, oba mají tělo.

250 Ale povaha ducha tohoto muže je špatná; povaha tohoto muže je dobrá. Vidíte? A proto povaha ducha je lidská duše. Vidíte? A proto nyní, kam se pokouší Bůh dostat? Do ducha a srdce člověka. Kde se v srdci nachází jeho duch.

251 Víte, věda říká (toto jsem ještě neukončil), že „člověk není s to myslet srdcem.“ A vědci začínají zjišťovat, že se v lidském srdci nachází malá přihrádka (nikoliv ve zvířecím srdci, pouze v lidském srdci), kde se nenachází ani krevní buňka, prostě nic. Říkají: „To musí být místo, které je obsazeno duchem.“ Jen—jen je nechejme na pokoji, oni pomoci svých pošetilých nápadů dokážou, že je Bůh. To souhlasí. Bůh si použije hlupáky, aby o Něm svědčili.

252 Nu, zde to je, velké titulky v novinách. Dcera bratra Booze, malé děvče řeklo: „Bratře Branhame, pamatuješ co jsi onehdy řekl?“ Řekla: „Pohled, pohled, věda to už zjistila.“

253 Řekl jsem: „Nu, Bůh ti žehnej! Chtěl bych to mít, sestro, chtěl—chtěl bych to mít.”

254 Lidská duše je povahou ducha a duch přebývá v lidském srdci.

255 Nu, nyní, co je to vnější nádvoří? Je to tělo. Vidíte? To je ta první věc, do které přicházíš, tělo. Nejdříve musíš strávit to první. Musíš se dostat dál než toto tělo. Já—já se necítím jako bych měl jít do kostela, cesty jsou příliš kluzké. Já—já. . . Je příliš horko. Ó, kostel, nevím.” To je tělo. V pořádku. Nu, musíš to pohltit a projít skrze to, Bůh musí skrze to projít.

256 Podruhé když přichází musí vejít do duše, to je povaha. „Ó, co o mně řeknou Jonesovi? Je, ouvej! Víte, vykoppnou mně z mé církve pokud—pokud něco takového udělám. Vidíte? ” Ale skrze to musíš projít.

257 A když tím projdeš, potom On vstoupí do tvého srdce a zde je místo kde On trůní. To je Duch svatý v tobě. Ježíš řekl: „Lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské, než by pohoršil jednoho z maličkých těchto, věřících ve mne.” Neubližujte jim; stačí, že je jenom pohoršíš, pouze je kvůli něčemu rozčílíš. Lépe by tobě bylo aby ses utopil, nebo ses vůbec nenarodil na svět, než pohoršit jednoho takového. Myslel to On vážně? Mohl klamat? Neřekli to apoštolé? Nikoliv. Řekl to Ježíš! Ježíš řekl: „Jestliže pohoršíte jednoho z těchto, těchto maličkých, kteří věří ve mne.”

„Tato znamení budou následovat ty, kteří uvěří!”

258 Nějaký význačný, veliký člověk může říci: „Ó, já v Něj věřím! Haleluja!”

259 Mluvil jsi už v jazycích, vykládal jazyky, vyháněl demony, měl vidění, a tak dále, jak On zaslíbil?”

260 „Nikoliv, tyto dny už pominuly.” To potom není věřící, je to zdánlivě věřící.

261 Ježíš řekl, poslední slova, která vyřkl: „Znamení tato budou následovat ty, kteří věří, do celého světa, každému stvoření.” To souhlasí. „Budou následovat věřící, dokud se nevrátím.” Toto jsou poslední slova, která On řekl. Kolik z vás to ví? V Bibli, Marek 16.

Nu, vidíte, zdánlivě věřící.

262 Ale když najdete věřícího, který opravdu věří, se znameními provázejícími a shledáváte pokoru jejich života, nikoliv napodobitel, víte, že to je křesťan, opravdový, ryzí artikl, potom buďte ticho. Jedná se zde o to, spojte se s nimi, začněte pokračovat v chůzi, neboť se pohybujete kupředu královskou cestou.

263 Nu, co se stalo? Pozorujte to. Vnější nádvoří: byl to Luterův věk, když začínáme v těle pohanské církve.

²⁶⁴ Pamatujte, to byli židé až do doby kolem—kolem roku 606, když to vstoupilo do Tiatyry, byli to téměř všichni, kteří se obrátili skrze židy. Ale po tom židovském, se to srovnalo pro židy a pohany (většinou však židé). Ale když to opravdu dospělo k pohanskému věku, přešlo na tuto stranu, vystoupil Martin Luter, John Wesley a tak dále. Vidíte?

²⁶⁵ Nu pozorujete ty poslední tři věky po těch temných, přicházíme k těm středním věkům a posouváme se dál. Když toto nastává, pozorujte to vnější nádvoří. Vidíte: tělo, duše, duch. Toto vnější nádvoří, tělo. Svatyně: Nazarejci, Svátostní poutníci, Svobodní metodisté. Vidíte? A potom svaté svatých: zpět k Letnicím, kde to začalo na počátku, vidíte, zpět na počátek.

²⁶⁶ Nu, pokud to nyní kreslíte chci nakreslit pět bran vedoucích do těla, které ovládají tělo. Víte co to znamená, je to pět smyslů. Kolik smyslů ovládá tělo? Pět: zrak, chuť, hmat, čich, sluch. Souhlasí to? To je tělo, vnější nádvoří, jsou to věci, na které nemůžeš spoléhat, neboť je to tělo.

²⁶⁷ Potom vnitřní nádvoří, máme vnitřní nádvoří, které je vedle oltáře. A když přichází v úvahu další oltář, přichází se—se svědomím, obrazotvorností, pamětí, vášní a citovostí. To je pět smyslů ovládajících vnitřní nádvoří. To je duše. Místa citů, to je duše, láska a tak dále. A potom ta další věc zde to je čidlo, zde budou rovněž vzpomínky, svědomí, milosrdenství a tak dále, a—a obrazotvornost. Sedíš a děláš si o něčem představu, co vlastně děláš? Nepoužíváš k tomu svého těla, tvé smysly nejsou obrazotvorné. Je to vnitřní nádvoří, uvnitř tebe.

²⁶⁸ Má tři brány. Co děláme? Nyní se rozkládáme, nenechte si to ujít, pohybujeme se od těla, pět smyslů; k další, duši, vnitřnímu nádvoří, nyní přicházíme k srdci. Vidíte?

²⁶⁹ Nu, zde vy dobří svátostní poutníci a metodisté jste zůstali stát u toho oltáře zde. Vidíte, jste v nádvořích, vy luterani a ti další, znovu v těle, opět vzadu se svými pěti smysly, to, co může uvidět oko a sestavit si to. Vidíte?

²⁷⁰ Zde přichází svátostní poutník, který je pouze svobodným metodistou, přichází k dalšímu nádvoří a věří ve svátost, neboť to místo, kde jsou předkládány oběti se jmenuje svaté místo.

²⁷¹ Ale jednou do roka nejvyšší kněz vchází do svatyně svatých, kteréž to místo bylo nepřístupné. Zde je luteránský věk; potom věk metodistů; potom tento věk; přichází světlo církve, obdobně jak to je se systémem lidské bytosti.

²⁷² Jak—jak potom se můžeme dostat do Toho? Nu, pamatujte, zde byla opona, opona, která visela mezi svatyní a svatyní svatých, kde vstoupil Kristus a posadil se na trůnu svého srdce, Kristus dosazený na trůn. On přichází skrze ospravedlnění (souhlasí to?); posvěcení; „A potom skrze jednoho . . .” (vodu?

jednu církev? jedno vyznání víry?) „skrze jednoho Ducha,” odsud jsme všichni veškřtěni v jedno tělo, které je tělem Kristovým. Skrže co? Ducha svatého.

²⁷³ Kdo vchází dovnitř? Metodista, presbyterián, letniční, kdokoli chce. Opona, víte co je opona, zastihuje před Tím tvé srdce? Jste připraveni? Opona se jmenuje „vlastní vůle.” Máte nyní plný obraz? Tyto smysly zde, smysly na těle a smysly do duše a opona mezi tím a svatým místem, Svatyní svatých. A jediný způsob jak se sem můžeš dostat je vlastní vůle! „Neboť kdokoli . . .” Co? Kdokoli si podá ruce? Kdokoli je ponořen? Kdokoli se připojí k církvi? Kdokoli odešle dopis? Kdokoli to učiní? Nikoliv! „Kdokoli chce nechť přijde za oponu.”

²⁷⁴ Nechť Kristus sestoupí k těmto smyslům; řeknete: „Nu, měl bych. Nechci do pekla, to je jedna věc. Připojím se k církvi.” V pořádku, luterán.

²⁷⁵ „Nu, řeknu ti něco, věřím, že bych měl žít jiným životem, což jsem s to,” posvěcení u oltáře. V pořádku, metodista.

²⁷⁶ V pořádku, potom ten kdo chce, nechť projde roztrženou oponou. Ó, sláva Bohu! Jsem na druhé straně. Haleluja jeho Jménu! Ó, ach! Kdo chce nechť roztrhne tyto záclony vlastní vůle a nechť Bůh vstoupí do jeho srdce. Zde je Kristus na svém soudném stolci v lidském srdci! Co se stalo?

²⁷⁷ Řeknete: „Dostal jsem se sem v pořádku. Mohu mluvit oplzlé vtipy, neodsuzuje mne to.” Proč? Protože nevlastníš nic co by tě mohlo odsuzovat. Není zde nikdo, kdo by to mohl odstranit. Nikdo, kdo by tě mohl odsoudit. „Nu, chci ti říci,” namítá žena, „mám krátké vlasy a neodsuzuje mne to.” Není se čemu divit! Vidíš? „Ne, já—já mohu chodit v šortkách, mohu dělat to. Já. . .” Muž řekne: „Nic mne neobviňuje když kouřím cigára.” Říká: „Nic mne neobviňuje když si malinko—malinko zahraji karty a házím kostky,” a cokoliv děláte. „Nic mne to neobviňuje.” Přesto, že patříš k církvi, vid', „Neobviňuje mne když to dělám.” Jakže? Jakže? Není tam nic co by tě mohlo soudit.

²⁷⁸ Ale když Kristus přichází dovnitř, stvořil si oltář ve tvém srdci a tvoje hříchy jsou denně odstraňovány. Veliký svatý Pavel řekl: „Umírám denně. Žít' jsem pak již ne já, nejsem už živ, živ jest ve mne Kristus.” Toto je vnitřní opona. Ó, bratře, sestro!

²⁷⁹ Pospíchám, vím. . . Ó, nikoliv, jsem. . . Nemohu to prostě ukončit. Už jsem to protáhl. Podívejme se, dovolte mi pouze. . . Ne, raději ne. Vidíte, chtěl bych se zabývat čtyřiaadvaceti starci, vím, že vás zdržují od oběda. Chtěli bychom pouze. . . Podívejme se, že. . . Kolik z vás si řekne, abychom se zabývali těmi čtyřiaadvaceti starci? Pouze. . . [Shromáždění říká: „Amen!”] V pořádku, jen minutku. V pořádku, jen minutku. „Dvacet čtyři starců,” tedy, chceme se do toho rovnou a rychle pustit, „okolo Trůnu bylo dvacet. . . okolo Trůnu.”

²⁸⁰ Nyní vidíte co... Kde se nyní nachází Trůn? V srdci. V kterém srdci? Účastníků Sedmi církevních věků, Kristus! „Říci proti tomu slovo, nebo tak jednat, jsi odsouzen,” zodpovíš se z toho v Soudný den. A kdo bude soudit zem? Svatí budou soudit zem.

²⁸¹ Koho viděl přicházet Daniel s deseti tisíci krát deset tisíců? Svaté. Knihy byly otevřeny, hříšníků. Jiná Kniha byla otevřena, Kniha Života, spící panny. Ó, ach, copak to nevidíte? Spící církev, ty které vyšly naproti ženichovi, nechaly si ujít Olej ze svých lamp; nikdy do toho nevešly, nikdy se nepodřídily Kristu aby On mohl působit zázraky a mluvit v jazycích a konat divy a věci, a takto dokázat, že žil ve své církvi.

²⁸² Co, kdyby Ježíš přišel na zem a řekl: „Já jsem Ježíš, Já jsem Syn Boží,” a nic neučinil, pouze řekl „Já—já půjdu tam a připojím se k církvi”? Mohl to být Syn Boží?

²⁸³ Co On řekl? „Nekonám-li skutky svého Otce, pak mi nevěřte.”

²⁸⁴ Ó, aj! Ale vidíte? Bůh se ohlašuje, On to dělá rád. On je Jehova. On se rád ohlásí. Ó, tak se z toho raduji. Ano, příteli. On se mi ohlásil, vím, že tobě také. Někteří z vás jsou nově obrácení, ještě ne... možno Jej neznáte v moci a velikých skutcích jako starší křesťané, ale vcházíte do toho. Kráčíte kupředu Královskou cestou. Ne... hleďte a tlačte se vši silou. Běžte, běžte a běžte vši vaší silou. Nezastavte se ani za nic, jděte pouze kupředu.

²⁸⁵ Jak říkala bídna stará sestra Snellingová:

Běžím, běžím, běžím a už to mám za sebou;
Běžím, běžím, běžím a už to mám za sebou;
Běžím, běžím, běžím a nemohu se posadit.
(bídna stará duše, dnes je už na oné straně)

²⁸⁶ V pořádku, nu, a byly tam—byly tam trůny a tam—tam bylo dva—...bylo dvacet čtyři trůnů. Nu, kolik že to bylo, čtyřadvacet? Dvacet čtyři. V pořádku.

... trůnů čtyřmécítma, a na těch trůnách... na těch trůnách viděl jsem čtyřmécítma starců sedících (jeden na trůnu), oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté.

²⁸⁷ Nu, „dvacet čtyři starců.” Chtěl bych vás upozornit, že to nebyly andělské bytosti. Andělé nejsou uváděni ve spojitosti, nebeské bytosti nejsou uváděny ve spojitosti s korunami a trůny. Vidíte, oni nejsou uváděni ve spojitosti, jsou to andělé, oni nikdy nejsou vítězové. Pokud si všimnete o kousek dále, píseň, kterou zpívají je na to důkazem. Vidíte? Oni zpívají píseň vykoupení; a proto, andělé nemají zapotřebí být vykoupeni. Vidíte? V pořádku. Oni jsou—oni jsou vykoupení mužové.

²⁸⁸ Já jsem . . . vy lidé, nemám čas se tím zabývat. Ale pro vás, kteří si děláte poznámky. Chcete-li vědět, že to byli vykoupení mužové, vezměte Matouše 19,28. V pořádku, 19,28, Matouš. Zjevení 3,21, potom uvidíte, že toto . . . Zjevení 20,4, Zjevení 2,10, 1. Petr 5,2 a 4, 2. Timoteovi 4,8, to vám dovolí poznat, že oni jsou vykoupení. Chtěl jsem tím projít toto ráno, vidíte. A vy se tím můžete procasávat celé týdny, vidíte. Toto nejsou—toto nejsou andělské bytosti, oni nejsou nebeské bytosti, oni jsou vykoupení mužové. Vidíte? Můžete se zamyslet nad jejich oděvem; můžete se zamyslet nad jejich pozicí, co oni měli; můžete se zamyslet nad jejich písněmi, co zpívali; a budete vědět, že nebyli andělskými bytostmi.

²⁸⁹ Ač to udělám nerad, ale dovolte mi přečíst ještě jedno místo Písma. Chcete? V pořádku. Vraťme se do Daniele 7, na moment, dozadu, Daniel 7, a přečteme zde jedno místo Písma. Chci . . . to vám hodně pomůže do konce dnešního poselství. Jsem si jist, že to—to způsobí, že se budete cítit mnohem lépe, poté když si to přečteme a uvidíme to, uvidíme co Daniel, 7. kapitola Daniele, a začneme od . . . Daniel 7, chceme vzít 9. kap. . . 9. verš. Nu, naslouchejte pozorně těmto věcem:

A hleděl jsem, až ti trůnové svržení byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucha jako sníh bílé, a Jehož vlasové hlavy jeho jako . . . vlna čistá, a trůn jako plameny ohně, (vidíte, zde se To vrací k tomu smaragdovému ohni), kola jeho jako oheň hořící.

A potok ohnivý tekł a vycházel z něho, tisíce tisíc sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíc (zde přicházejí vaši Vykoupení) stálo před ním; soud zasedl a knihy (množné číslo) byly otevřeny.

²⁹⁰ Nu, všimněte si, soud zasedl. Vidíte? Nyní pozorujte. Daniel, když uviděl tyto trůny a soud, byly prázdné, viděl kterak „trůny byly svrženy dolů z nebe, a Starý dnů přišel z nebe.” Ale když to uviděl Jan, Trůn už byl obsazen Ježíšem a trůny učedníků a patriarchů, vykoupených, byly obsazené. Vidíte? Daniel to viděl pět set let před Kristem. A potom, po Kristu, celkem to dělá dvacet pět století a Jan se dostal do věku, který měl nastat a on uviděl kterak se to všechno událo. Kde, Daniel to neviděl, on viděl pouze Starého dnů, který přišel; on Jej viděl přicházet. Ale když Jej viděl Jan, Trůn byl obsazený, vidíte, trůny byly svrženy dolů se Starým dnů a nastal soud. Ale když Jej uviděl Jan, starci ještě nebyli zvolení v Janově době . . . vlastně Danielově, ale byli vykoupení v konečné době. Sláva Pánu! Ó! Ó, není to . . . není On nádherný?

²⁹¹ A proto, Daniel 7, on . . . co Daniel—Daniel učinil? On předvídal soud, viděl postavené trůny, které byly prázdné. Vidíte, ony měly být prázdné. Vidíte, ony měly být prázdné. Obdobně jako Jan ve své době, po vytržení Církve, tyto však byly obsazeny vykoupenými starci.

²⁹² Co znamená stařec? Pokud vezmeme slovo starší, mám asi . . . všechny definice popsané zde, musím však přeskakovat. Starší znamená „vrchní města” nebo „stařešina kmene.” Starší, „ vrchnost nějaké věci.” Jako kdybych třeba byl . . . Bratr Neville je zrovna nyní starším zdejší církve. Kým on je? On je vrchností toho lokálního těla. Vidíte? A přednosta města je starší města; vidíte, starší měst. Pamatujete si, jak v biblických dobách byli starší měst? Starší znamená „vrchnost města” nebo „stařešina kmene.”

²⁹³ Nu, kolik jich bylo? Dvacet čtyři, dvacet čtyři starců. Souhlasí to? Nu . . . Ó, ale! Kdo to byl? Dvanáct apoštolů a dvanáct pokolení Izraele, dvanáct patriarchů. Hodláme se tím nyní zabývat, dokud se nedostaneme k dalším lekcím a neobhájíme, že to je pravdivé, a proto jsem rád, že si to poznamenáváte. Vidíte? Dvanáct patriarchů a dvanáct pokolení Izraele! Nyní pozorujte. Ježíš řekl, že . . .

²⁹⁴ Petr se jednou zeptal, řekl: „Co obdržíme? Opustili jsme otce, matku, muže, ženu, děti, vše ostatní, opustili jsme všechno.” Petr řekl: „Opustili jsme naše ženy, opustili jsme naše děti, opustili jsme otce a matku abychom tě následovali.”

²⁹⁵ On řekl: „Amen, amen pravím vám, sednete i vy na dvanácti trůnech, soudíce dvanáctero pokolení izraelské.” No, prosím, toto jsou vykoupení, vykoupení starci.

²⁹⁶ Pohleďte—pohleďte na Davida, kterak zobrazuje Krista. Když David přicházel v moci, první věc, prvně než přišel v moci, měl příšerný čas. I když měl na sobě pomázání, bylo na něm pomazání. A mnohý člověk si myslel: „Byl to prostě malý odpadlík, malý chlapík, takový zvláštní, který se pokoušel něco podkopat.” Ale byli tam někteří lidé, kteří věděli, že on je tím nadcházejícím králem, a oni stáli při něm. Bratře, míním tím říci, že nebylo možné tyto lidi on něj odtáhnout, když chodili spolu.

²⁹⁷ Jednou se postavil na hoře, pohleděl dolů a viděl své malé milované město uchvácené nepřitelem. A on tam stál a vzpomínal kterak byl malým chlapcem jak prováděl své ovce tímto místem a pil tu vodu, která byla opravdovou vodou. (Nedávno jsme zde o tom mluvili, Vody života.) A zde on je: „Uvažuji, kterak bych se mohl z toho napít.”

²⁹⁸ A jeho nejmenší přání bylo příkazem pro ty muže, které měl. Bratře, dva z těchto mužů chopili své meče a probíjovali se patnáct mil skrze Filištínské, sekali napravo a nalevo, aby mu přinesli doušek z této studně. Věděli, že on přijde v moci. Ano, příteli. Jednou jeden z nich, aby jej zachránil skočil do jámy a zabil lva, sám. To byli bojovníci. A když—když přišel v moci, víte co učinil? Ustanovil každého z nich správcem nad jedním městem.

299 Vidíte zde Krista? „Kdo zvítězí bude vládnout nad městem.“ Vítězové! Dnes, když vidíme, jak přichází v moci, Kristus bude vládnout tímto světem. Německo a Spojené státy a všichni ostatní musí padnout, každý národ musí padnout. Království tohoto světa se staly královstvími našeho Boha a Jeho Krista a On bude vládnout a panovat nad nimi. V pravdě je to tak.

300 Víme, že On přichází v moci, proto Jeho poslední přání je pro nás příkazem! „On si přeje abych reprezentoval Jej v tom malinkém nepozorném Timbaktu kde se nenachází ani padesát centů, kde se nenachází nic, kromě chudé skupiny lidí,” to je přání. Amen!

301 Nemusíš jich dostat mnoho, nemusíš dělat toto, chci jenom vědět, že On si přeje, abych šel.” Amen. Toť vše.

302 „Jestliže si přeje, abych dělal něco jiného, jednal jiným způsobem,” třeba jako tyto sestry a tak dále, „jestliže si přeje, abych udělal nějakou věc, sláva Bohu, je to pro mne výsadou, abych to učinil.” Tak je to! Víme, že se vrací v moci, nehledě na to co praví tento svět. „Pokud jen mohu odvrhnout všeliké brímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konat běh uloženého sobě boje. Dovolte mi patřit na vůdce a dokonavatele naší víry Ježíše Krista.” Přichází v moci!

303 Toto je „stařec,” dvacet čtyři starců. V pořádku. Otevřeme nyní ve Zjevení, a najdeme to. V knize Zjevení kolem 21. kapitoly, vidíme toto město Jeruzalém, které má dvanáct základů. Souhlasí to? A mělo dvanáct bran, to znamená tři na každé straně, tři kráte čtyři je dvanáct. Přesně tak jako stánek na poušti, neboť Jan řekl přesně a viděl přesně to co Mojžíš viděl, když byl tam nahoře, tu stejnou věc viděl i Pavel.

304 A nyní dávejte pozor na to, že dvanáct základů mělo jména apoštolů. A dvanáct bran, každá brána měla jméno jednoho pokolení. Když na to pohledíme, jak bychom nemohli vidět těch dvanáct starců, dvanáct pokolení, dvanáct apoštolů, dvanáct základů, dvanáct bran! Ó, oj! Vezměte ty Boží číslíce a nemůžete se nikde splést, poběží to rovně a padne to všude a vždy.

305 Z toho důvodu, hleďte, máme šest dnů, ve kterých svět byl v porodních bolestech a nyní se blížíme k tomu sedmému dni. Během prvních dvou tisíciletí Bůh zničil vodou. . . svět vodou. Druhé dva tisíce let a přišel Kristus. To je 1961, za dveřmi, jen velice krátký čas. A hleďte, Ježíš řekl: „Nu, nepomine to do konce,” On řekl, „neboť musím toto dílo zkrátit. Kdybych to neudělal atomová puma by zničila všechno tělo. Vidíte? Kvůli vyvoleným, zkrátím toto dílo ve spravedlnosti. Zkrátím je předčasně.” Vidíte, potom nastane tisícileté Milénium, ten veliký Den.

306 Zatím co se Církev namáhala proti hříchu po dobu šesti tisíc let, potom v sedmém tisíciletí nastane Milénium. Obdobně

jako Bůh, který měl zapotřebí šest tisíc let aby postavil svět a sedmé tisíciletí odpočinul od vši své práce. A Církev se namáhala po dobu šesti tisíce let proti hříchu a v sedmém tisíciletí církev odpočine.

³⁰⁷ Bílá roucha, která měli starci jsou spravedlnosti Svatých. Bílá barva znamená „spravedlnost.“ A jelikož byli odění, ukazuje to, že to byli „kněží a soudcové,“ bělostně odění, kněží, soudcové, proroci a tak dále; vidíte kým oni jsou. Byli bělostně odění, dvacet čtyři starců. Tam bude dvacet čtyři starců. Dvanáct jich bude pro dvanáct pokolení izraelských; dvanáct apoštolů pro Církev.

³⁰⁸ A seděli v nádvořích velikého Krále. Pamatujte, oni tam sedí, oni to jsou. A zde se nachází Nevěsta a Kristus na svém trůnu a jeho manželka sedí vedle něj, Církev. Dvacet čtyři starců... Sto čtyřicet čtyři tisíc chrámových eunuchů mu slouží. Když se postaví, jeho manželka jde s ním. Ó, ach! Skrze tento veliký nadcházející věk, kdy všechen hřích a každé podobenství hříchu je...

³⁰⁹ Všechny velké nádherné budovy, které lidé dnes tak pečlivě opatrují, všechny peníze a žádosti a všechen hřích a nádherné ženy a muži, čímkoliv se snaží udělat své tělo, tím nebo jiným, aby se stalo ďáblovou léčkou a poslalo jejich duše do pekla, zahynou a shnijí a červi je sežerou. A tu najednou... vše čím oni byli se jednoduše promění v sopečný oheň a nezbude z toho nic, kromě radioaktivního spadu a vulkanického popela.

³¹⁰ Ale jedno ráno, přátelé, jedno ráno, až toto bude za námi, ona opět vzkvete. Pole plná bílého jetele a vůně růží se smíchají s květem Stromu života a jednou ráno se Kristus vrátí. A velicí ptáci, holubice, se posadí na strom a budou vrkat a nebude už více smrti a žalu. Na zem se vrátí Kristus se svými vykoupenými; nebudou zde staří lidé, nýbrž navždy mladí. Nesmrtelní, budeme stát jemu podobní a stkvít se nad slunce a hvězdy.

Směřuji do toho nádherného města,
které Pán připravil pro ty Jeho vlastní;
kde všichni vykoupení všech věků
budou zpívat „Sláva!“ vůkol Bílého Trůnu.

Někdy se mi stýská po nebi
a chtěl bych zřít jeho slávu;
jaká radost bude uvidět mého Spasitele,
v tom nádherném, zlatém městě.

³¹¹ Ó, jak toužím Jej spatřit! Ó, chci Jej spatřit! Směřuji do toho nádherného Města! Jan je viděl na ostrově Patmu, sestupující dolů, jako nevěstu ozdobenou muži svému. Chtěl bych jednou spatřit jeho slávu.

Chci Jej spatřit, pohledět do Jeho tváře,
navždy tam zpívat o Jeho spasitelné milosti;
na ulicích slávy pozvednout svůj hlas;
starosti ty tam, konečně doma, na věky radost.

³¹² Ještě několik sklouznutí a smyků ve sněhu, něco málo žáru a denní námahy; přál bych si aby moje žena a Mabel sem přišly a zazpívali mi tu píseň, pokud možno, „Námahy cesty neznamenají nic, když budu na konci cesty.” To je pravda.

³¹³ Vzpomínám si onu noc, kdy jsem opustil tuto církev a započal dílo evangelizace, kdy jste všichni plakali; nikdo z nich už tu není, sotva, snad jen několik z vás zde. Sestra a bratr Spencerovi a snad ještě několik starousedlíků, kteří zde plakali. Ale když Duch svatý řekl: „Musíš jít!”

³¹⁴ Vzpomínám své první shromáždění poté co jsem byl vzdálen po několik měsíců, Meda přijela do Jonesboro, Becky byla takové malinké mrňavé dítě, přijeli takovým starým vlakem Cottonbelt, trvalo jim to několik dnů, než se tam dostali. Stál jsem tam venku oné noci, když přicházela. Pokoušeli jsme se dostat do posluchárny vzdálené asi tři městské bloky, policista hlídal takto ulici. Silnice byly nacpány. Musel mne oklikou převést ulicí na druhou stranu na toto místo. Meda řekla: „Tito přijeli sem poslouchat tvé kázání, Bille.”

³¹⁵ Řekl jsem: „Nikoliv.” Potom jsme zpívali:

Přicházejí z východu a západu,
přicházejí ze vzdálené země,
hodovat s naším Králem, stolovat jakožto jeho
hosté;
jak požehnaní jsou tito poutníci!
Zří Jeho ověčenou tvář
planoucí božskou láskou;
požehnaní účastníci Jeho milosti,
jako drahokamy v Jeho koruně se stkví.
Ó, Ježíš brzy přijde,
naše soužení budou ta tam.
Ó, co kdyby náš Pán přišel v tuto chvíli
pro osvobozené od hříchu?
Ó, bude to potom pro vás radost
nebo žal a zoufalství?
Když náš Pán přijde ve Slávě,
potkáme se s Ním na povětří.

³¹⁶ Amen! Ó, miluji Je! Bude to pro tebe žal a hluboké zoufalství, nebo to přinese radost? Když náš Pán přijde ve slávě a my Jej potkáme na povětří. S takovými myšlenkami v našich myslích skloňme nyní své hlavy. Bude-li vůle Páně, ukončím tuto bohoslužbu někdy jindy.

³¹⁷ Náš Nebeský Otče, ó, přijdou z východu a západu, přijdou ze vzdálených zemí. Myslím o tomto velikém Vytržení. Lidé,

kterým jsem kázal v Africe, Indii, a kolem dokola světa, ještě jednou spatřím jejich tváře. Mnozí z nich plakali, přibližující se k letadlu, opírajíce se o oplocení křičeli a plakali. Přemítám, kterak jednou Pavel klekl a oni se modlili. Rekl: „Jsem si jist, že nikdo z vás . . . mnozí z vás mne už více neuzří.“

Přicházejí z východu a západu,
přicházejí ze vzdálené země,
hodovat s naším králem, stolovat jakožto jeho
hosté;

jak požehnaní jsou tito poutníci!
Zří Jeho ověncenou tvář (ve smaragdové Slávě)
planoucí Božskou láskou; (nikoliv pouhé
světlo lampy nebo svícnu ale—ale Božské
světlo, ověncení Božským světlem)
požehnaní účastníci Jeho milosti,
jako drahokamy v Jeho koruně se stkví.

Ó, Bože, když se ohnivý uhel dotkl proroka,
a učinil jej čistým jak je to jen možné,
když Boží hlas promluvil: „Kdo nám půjde?“
On odpověděl: „Zde jsem, pošli mne.“

³¹⁸ Ó, pošli dnes ráno anděla, cherubína se šesti křídly, jak jej viděl Izaiáš, létajícího a volajícího: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.“ A Izaiáš, ten mladý prorok řekl: „Jsem nečistých rtů, uprostřed nečistého lidu, a moje oči spatřily Slávu Páně.“ A pohly se podvoje veřejí a vzal kleště z oltáře a uchopil řevavý uhel a přiložil jej na jeho ústa, řekl: „Očistil jsem tvá ústa. Nyní prorokuj, synu člověka.“ Pošli anděla dnes ráno, očisti naše ústa od každé špatnosti. Očisti naše srdce a vejdi dovnitř, Pane. Zlom vlastní vůli. Necht'—necht' má vůle (v Tobě) bude vůli Tvou, Pane. Ó, měj svou vůli ve mně, ó Bože. A dává mi a mé církvi a mým lidem, být tvými, ó Pane. Svěřujeme se Tobě.

³¹⁹ Jak kdysi řekl básník, Otče:

Milióny nyní hynou v hříchu a hanbě;
(dole v Africe, dole v Indii, kolem světa, tisíce
každou hodinu, jdou se s Tebou setkat aniž
by tě znali)

Milióny nyní hynou v hříchu a hanbě;
(a přece, Bože, moje duše se ve mne rve když o
tom pomyslím)

Naslouchej jejich smutnému, hořkému lkání;
pospěš, bratře, pospěš je zachránit;
rychle odpověz: „Mistře, zde jsem.“

³²⁰ Dopřej, Pane, dopřej znovu. Dopustil jsem se chyb všeho druhu, Otče, během uplynulých let, prosím za jejich odpuštění. A v tomto novém roce, Pane, dej čerstvé pomazání. Dovol mi jít k těmto miliónům sedícím tam v hříchu a hanbě, kteří umírají, přinést jim toto veliké zjevení Tvé Pravdy, přiveď je k

pomazání Duchem Svatým. Necht' v onen den přijdou z východu a západu a budou se stkvít jako drahokamy v tvé koruně. Dopomoz mi, Pane, jít tam dolů a vykopat je ze země, z bláta země, bláta a špíny, ve které žijí. Dovol jim uvidět Svatého Boha, který je očisťuje a umožňuje žít, jakožto křesťanům, posvěceným a čistým před Tebou; odvrátit se od zlého, všech druhů světských radovánek a obrátit se k živému Bohu, učin' je zástupce Tvého Království na onen veliký den.

³²¹ Posvěť tuto malou církev dnešní ráno, Pane. Posvěť každou osobu zde se nacházející, Svým Duchem, a necht' Duch Svatý sestoupí do jejich srdcí, jednoho každého z nás. Osvěž Ducha v těch, kteří už otevřeli svá srdce skrze vlastní vůli a vešli do poznání Tvé vůle.

³²² Tito mladí, Pane, mnozí z nich jsou jen malé děti. Jak je ty opatruješ ve své náruči! Jako maminka, která opatruje své dítě, utře slzy z jejich očí a—a dá jim zvláštní věci, neboť je miluje. Přesně tak Ty miluješ svá malá znovuzrozená nemluvnátka, Pane. Neumí ještě chodit, neumí dokonce mluvit. Jediná věc, kterou umí je plakat a vzhlížet k mamince. Ó, Bože, drž je ve své náruči, něžně, jako malé jehňátko a veď je dokud nedospějí a nebudou s to chodit. Pak je veď, Pane, dál na cestu služby. Dopřej to.

³²³ Odpusť nám naše hříchy, jakož my odpouštíme těm, kteří zhřešili proti nám. Neuvoď nás do pokušení ale zbav nás od zlého. Nebo tvé je království i moc i sláva, na věky, skrze Jméno Ježíše Krista. Amen.

³²⁴ Bůh vám požehnej! Doufám, že Pán učinil dnes ráno pro vás něco, co vás přiměje zahájit tento nový rok na této jediné věci, totiž že milujete Ježíše Krista a jednou Jej chcete spatřit a žít s ním navěky. Je to moje touha aby nikdo z vás nezahynul, ale každý byl spasen a naplněn Duchem Svatým, a byl zachován ke dni Jeho Příchodu, neboť věřím, že to je velice blízko.

Nyní předávám bohoslužbu bratru Neville.

Zjevení, Čtvrtá Kapitola Část II, Roč 7 sv. 1

(Revelation Chapter Four Part II, Revelation Of Jesus Christ)

Toto Poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v neděli ráno, 1. ledna 1961, v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1997.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org